

GRUPUL COLAR AGRICOL - ADJUD

CONTRAATAC

- Revist de educa ie, cultur i literatur , pentru elevi i profesori -
(îndreptat împotriva prostului -gust, imposturii i agresiunii imoral-antiartistice)

APARI IE SEMESTRIAL

NICHITA STĂNESCU (1933 -1983)

ANUL IV, num rul 11 - octombrie-noiembrie 2003

CUPRINS

Cuvânt duhovnicesc de diminea

În loc de editorial:

Dreapta credin

Străji ale culturii ortodoxe românești

Comemorări

Porni luceafărul...

Ce mai scriu profesorii noștri

Câte o poveste pentru cine are urechi de auzit
Paradidactica

Istoria murturisitoare

Calea, Adevărul și Viața

Întrebările (și răspunsurile) tinerilor creștini

Autori reamintiți - texte reînviolate

ATENȚIE!

Pagina profesorului

Un elev "necăjit"

Cine sunt cei ce vor, de fapt, masonii?
Miscellanea

Ce mai mănânc românii

Poeta redacției

Semnul Sfintei Cruci, în lumina Dumnezeieților
Scripturi - de preot prof. **ION MUNTEANU**
Agresiunea mondială asupra tinerilor, în secolul XX
(spicuind declarațiile unor celebriți mondiale)
Despre ascultare - ne spune Ieromonahul Efrem
Kataunakiotul
VASILE VOICULESCU

AST ZI: **NICHITA STANESCU (1933-1983)**
PETRE URUȘEA - 102 ani de la naștere
Debuturi și...reveniri; AST ZI, debutează: **Moroană Cristina (IXA), Mihail Ion (XIA), Sofronie Ana-Maria (IXB), Moraru Cristina (IXA)**

AST ZI: prof. **C. T. LIN MOCANU** (*Aforisme, și vesele, și triste*)

AST ZI: **Moșcodiș, smoc** - de **ADRIAN BOTEZ**
Ministrul și Holocaustul, de prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

Dimitrie Cantemir și opera sa, în viziunea lui Constantin Noica - de prof. **C. T. LIN MOCANU**
Meditații asupra Sfintei Cruci - de **VERONICA HUMINIUC**, clasa a XI-a D
Ce este pentru noi și cum simțim Sfânta Cruce?
(elevii clasei a XI-a A)

AST ZI: **a-EMILY DICKINSON;**
b-IOAN ALEXANDRU.
CARDURILE SATANICE !

Educația fizică: necesitate, sau obligație a elevilor? - de prof. **ILIE GABRIEL**
Cataloagele și Boala Ciorilor - a consemnat eleva **SIMONA IVAN**, clasa a X-a C
Vremea Marii Confruntări - ep. I
a-Premiul Nobel pentru literatură, pe 2003;
b-Semnările de crieră...prin zonă (rubrică de prof. **C. T. LIN MOCANU**)
Reportaj de la gheana de gunoi - în direct cu trimisul nostru special **PRIETENUL' LUGIC**

Rubrică de **ION Z. BARD**

ATENȚIE! *Semnatarii articolelor îmi asum, integral, răspunderea conținutului ideatic al acestora.*

ISSN 1841 - 4907

cuvânt duhovnicesc de diminea

“Cuvântul Crucii celor pieritori este nebunie, iar nou celor ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu”(I-Corinteni, 1, 18)

Puterea lui Dumnezeu, slava, purtarea Lui de grijă pentru toate creaturile Sale se vede zugrăvite cu culori vii, în Cartea Sfântă. Această Carte este Dumnezeiasca Scriptură, Sfânta Biblie, Cartea Dumnezeiască pe care Dumnezeu, prin oamenii săi aleși îi inspiră cu Dumnezeiescul Său Duh, a avut în scris o foarte mare înadânc parte a descoperirilor în elepciunii Sale Dumnezeiești.

Aici, în această universală și supremă carte, mamă tuturor creștinilor din lume, omul află tot ce îi trebuie pentru înviere, dezvoltarea cunoștințelor, tot ceea ce-l poate ajuta la dobândirea fericirii vremelnice și veșnice. Între multe și felurite istorioare în viața lui Dumnezeu, aflăm descoperite și semnul Sfintei Cruci, care în unele locuri se vede acoperit, așa ca în “ghicitor”, în altele tainic umbros, iar în alte locuri este arătat aidoma, aievea, în realitate și în ființă.

Sf. Apostol Pavel spune celor din Corint: “Cuvântul Crucii, celor pieritori este nebunie, iar nou, celor ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu...Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei nu a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a găsit acolo să mântuiască, pe cei credincioși, prin nebunia propovăduirii Crucii. De ce? Pentru că înțelepciunea lumii acesteia (lipsită de înțelepciunea care se pogărește de sus) este nebunie înaintea lui Dumnezeu, noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: iudeilor sminteală și elinilor nebunie, iar celor chemați: iudeilor și elinilor, pe Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu” - care a transmis Crucii puterea Dumnezeiască. “(I-Corinteni, I, 18, 21, 23-24; II și urm.).

Semnul Sfintei Cruci arătat umbros, în timpul Creației

După ce Dumnezeu a făcut Lumina și a creat întreg Universul, în toată splendoarea lui, a zis Dumnezeu: “Să fie lumina” pe toată cerul, care să lumineze pe pământ, să despărțască ziua de noapte și să fie <<semne>>, care să deosebească timpurile anului, zilele și anii.”(Facere 1, 14). Aici, în cuvântul “semne”, înțelegem loc umbros, ca în “ghicitor”, și semnul Sfintei Cruci, care stă veșnic luminând pe cerul Bisericii Creștine. Precum lumina toată cerului sunt “semne”, care despărțesc ziua de noapte și deosebesc timpurile, zilele și anii, tot astfel și Dumnezeiescul semn al Sfintei Cruci arată lumina deosebirii dintre păgâni și creștini, dintre creștinii luminați și cei întunecați, dintre creștinii dreptcredincioși și cei falși, dintre cei buni și cei răi, cei vii și cei mortificați.

Același semn Dumnezeiesc al Sfintei Cruci îl vedem arătat tainic și în încheierea drumurilor pe care le formează cele diferite planete, care aleargă cu o iuțime uimitoare, în aer și cu cea mai precisă exactitate, după rânduiala lui Dumnezeu.

Semnul Sfintei Cruci, pus de Dumnezeu în corpul omenesc

Ca o încoanare a Creației Sale, Dumnezeu l-a făcut pe om, din pământ, și a suflat asupra sa din suflarea Lui Dumnezeiască, devenind astfel omul ființ viu. Suflând “în fața lui”(a omului) suflare de viață, din însuflarea Sa Dumnezeiască, Dumnezeu a pus în om sufletul (adică chipul Său) și asemănarea Sa. Acest OM făcut de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa în Duh, are și el în corpul său așezat, în chip tainic, Dumnezeiescul semn al Sfintei Cruci. Imediat ce omul își întinde mâinile în lături, până în dreptul umerilor, formează clar semnul Sfintei Cruci, cu întreaga statură a corpului său.

Chiar numele de ADAM dat de Dumnezeu întâiului om, îl pune în legătură, atât cu universul, cât și cu semnul Crucii. Astfel: în limba ebraică, ADAM înseamnă “om pământesc”(luat din pământ) - iar în limba greacă omul este numit “micros cosmos”, adică “lume mic”(lumea redusă la scară mică), căci “din cele patru margini ale lumii mari și-a luat menirea sa”: de la răsărit, de la apus, miazănoapte și miazăzi, și anume din prima “slovă”(literă) a denumirii, în grecește, a acestora (punctelor cardinale): ANATOLI=RĂSĂRIT, DISIS=APUS, ARCTOS=MIAZĂNOAPTE, MESIMURIA=MIAZĂZI. Acestea, unite prin mijloc, formează semnul Crucii, cu numele lui ADAM. “Deci, precum în numele lui Adam s-a închipuit lumea cea cu patru margini, pe care Adam, cu neamul omenesc, avea să-o locuiască, așa întru același nume s-a închipuit Crucea lui Hristos cea cu patru margini, prin care avea mai pe urmă, Noul Adam, Hristos Domnul nostru, ca pe neamul omenesc cel locuitor în cele patru margini ale lumii, din moarte și din iad să-l izbăvească”(Hronograf, Măștierea Neamului, pp. 21-25, apud Protos N. Măndăla, *Semnul Sfintei Cruci prefigurat în Vechiul Testament*, Agapia, 1996, p.203). Semnul tainic al Sfintei Cruci în Rai

Dumnezeiasca Scriptur ne arat c Dumnezeu a pus în Rai un semn tainic al Sfintei Cruci - “Pomul Vie ii”(Facere, 2, 9; 3, 22-23; comp. Prov. salom.3, 1-18, 11, 30; Apoc. 2, 7; 22, 2-14), d t tor de via ca i acesta(semnul Sfintei Cruci), tuturor celor ce s-ar fi atins i ar fi mâncat din roadele lui. Pomul Vie ii închipuie tainic Sfânta Cruce, cu Jertfa ei, prin care s-au adus binele i via a ve nic lumii. A a cum Pomul Vie ii din mijlocul Raiului era d t tor de via ve nic i trupului, nu numai sufletului celui ce ar fi gustat din el, tot a a i Sfânta Cruce, prin jertfa Mântuitorului, adus lui Dumnezeu pe ea, a devenit f c toare de via i simbol al vie ii ve nice pentru to i cei ce cred în ea i în Cel r stignit pe ea.

ANATOLI

ARCTOS (MIAZ NOAPTE) + MESIMURIA(MIAZ ZI)

DISIS (APUS)

Semnul tainic al Sfintei Cruci în Rai

Dumnezeiasca Scriptur ne arat c Dumnezeu a pus în Rai un semn tainic al Sfintei Cruci - POMUL VIE II(Facere, 2, 9; 3, 22-23; Apoc. 2, 7; 22, 2-14), d t tor de via ca i semnul Sfintei Cruci, tuturor celor ce s-ar fi stins i ar fi mâncat din roadele lor: Pomul Vie ii închipuie tainic Sfânta Cruce, cu jertfa ei, prin care s-a adus binele i via a ve nic lumii. A a cum Pomul Vie ii din mijlocul Raiului era d t tor de via ve nic i trupului, nu numai sufletului celui ce ar fi gustat din el, tot a a i Sfânta Cruce, prin jertfa lui Hristos a devenit f c toare de via i simbol al vie ii ve nice, pentru to i cei ce cred în ea i în Cel r stignit pe ea.

Semnul Sfintei Cruci în casa(familia)lui Adam i Eva(mai ales ca simbol al suferin elor)

Adeseori Casa lui Adam, adic familia lui Adam, a fost ap sat crucea suferin elor care s-au ivit în urma p catului. Uciderea lui Abel de c tre fratele s u Cain a adus mare suferin p rin ilor lui. Aici vedem ai doma închipuirea Sfintei Cruci, cu r stignirea Domnului nostru Iisus Hristos, de c tre evrei. Scoaterea lui Abel, din casa p rinteasc , afar , la câmp, închipuie scoaterea Mântuitorului , de c tre evrei, afar din cetatea Ierusalimului, pe muntele Golgota, afar din cetate. Abel cel drept, ucis de Cain, preînchipuia pe Domnul Hristos, judecat i osândit la moarte pe nedrept, de evrei, i r stignit pe cruce. Lemnul cu care Cain l -a ucis pe Abel închipuie lemnul Crucii, pe care evreii i osta ii romani L -au r stignit i ucis pe Fiul lui Dumnezeu. Adam i Eva, aici, mai închipuie pe Dumnezeu i Biserica. Cain - pe p c to ii înr i i, Abel pe dreptcredincio ii cre tini, care-L iubesc pe Dumnezeu.

ADAM

DUMNEZEU

ABEL

+

CAIN

DREP II

+

NELEGIUI II

EVA

BISERICA

Curcubeul din timpul lui Noe, preînchipuire a semnului Sfintei Cruci

Dup terminarea Potopului i retragerea apelor, Noe a mai stat 7 zile în corabia sa i apoi a ie it din ea i a adus jertf de mul umire lui Dumnezeu. Dumnezeu a primit jertfa i i-a spus lui Noe:” Am socotit s nu mai bat p mântul pentru p catele oamenilor, pentru c sufletul omului este plecat spre r u din tinere ile lui, nici nu voi mai pierde fiin ele vii, precum am f cut. Iat eu fac cu voi i cu semin ia voastr , dup voi, l eg mânt c nu voi mai pustii p mântul cu apele potopului. Iat eu dau semn al acestui leg mânt. Eu pun curcubeul m rii în nori, ca s fie semnal leg mântului dintre mine i p mânt.”(Facerea, 9, 1-17).

Semnul de iertare i îng duin , “curcubeul”, simbolize az Crucea Domnului, sfin it prin stropirea cu Dumnezeiescul i Prea Sfântul S u Sânge al lui Iisus. Omenirea care a fost înecat în potopul p catului str mo esc , numai prin semnul acesta, al Sfintei Cruci, cu jertfa ei Dumnezeiasc , a putut fi salvat . Astfel, acest semn, “curcubeul”, dat de Dumnezeu lui Noe i urma ilor lui, în *Vechiul Testament* - de iertare i împ care, simbolizeaz Dumnezeiescul semn al Sfintei Cruci, cu care Domnul nostru Iisus Hristos a surpat peretele vrajbei, care era între Dumnezeu i oameni.

Semnul Sfintei Cruci, închipuit în sacrificiul lui Avraam

Dup ce a crescut Isaac mare, Dumnezeu i -a cerut lui Avraam s -l aduc jertf pe muntele Moria, zicând:” Avraam, ia pe fiul t u cel iubit Isaac i du-te în muntele pe care i-l voi ar ta Eu i-l d jertf .” Avraam a ascultat cuvântul lui Dumnezeu f r ov ire i a luat pe fiul s u Isaac, un asin pe care a pus lemnele pentru jertf i dou slugi - i, dup 3 zile de mers, a ajuns la muntele ar tat lui de Dumnezeu. A l sat la poalele muntelui asinul i pe cele dou slugi i, luând lemnele de pe asin, le -a pus pe umerii lui Isaac , iar el a luat cu itul i foc i s-au suit sus pe munte. **Lemnele** duse de Isaac pe umeri erau închipuirea lemnului Crucii , pe care avea s-o duc în spate Hristos, din Ierusalim, pân sub muntele Golgota. Isaac îl închipuia pe Iisus, care a

mers f r ov ire la jertire, supunându-se întrutotul voin ei Tat lui. Golgota era o parte a muntelui Moria, care era format din 3 dealuri (vârfurile: unul se numea *Sion*, adică *privești te* - era cel mai înalt, al doilea se numea *Moria*, adică *am r ciune*, al treilea se numea *Golgota*, adică *Locul C p ânei* - numit așa, pentru că, se pare, aici a îngropat Sem, fiul lui Noe, c p âna lui Adam, după potop).

Sfântul Efreem Sirul tâlcuiește această astfel: "Purtând Isaac lemnele, mergea la munte ca să se junghie, ca unul f r de r utate. Ducând i Mântuitorul crucea, mergea la locul C p ânei, ca să se junghie ca un Mielu el, pentru noi. Cu itul v zându-l, s -mi în elegi sulia; de jertfelnic cugetând, s -mi privești locul C p ânei; lemnele v zându-le, s -mi în elegi Crucea; focul v zându-l, s gândești la iubirea fa de lume: <<C atât a iubit Dumnezeu lumea, încât i pe fiul S u , Unul N scut, L -a dat s fie jertfit, ca tot cel ce crede în El s nu piară , ci s aib via ve nic >>(Ioan, III-16). Vezi i pe Hristos, Mielu elul lui Dumnezeu, cu amândou mâinile pironite pe Cruce." (*Scrierile P rin ilor Apostolici*, vol. I, pp. 55-56).

Semnul Sfintei Cruci la str vechile popoare p gâne

Cu foarte mult vreme înainte de venirea Domnului, popoarele p gâne aveau crucea ca pe un instrument groaznic de tortur . Ei spânzurau pe osândiții la moarte pe acest semn, format din două lemne încrucișate (CRUX PATIBULUM). Ei se zvârcoleau aici în dure ri groaznice, 2-3 zile, până mureau. Semnul Crucii mai servea, la popoarele p gâne, i în cultul lor la anumite slujbe religioase. François Champollion l -a găsit în scrierile egiptenilor i pe ve mintele lor. Chiar i în cultul lor, crucea cu tor , însemna nemurirea, dar i suferin . Era folosit la împ carea zeilor i i se atribuiau o mulțime de puteri mistice. Observăm, astfel, că semnului Crucii i se atribuiau multe însușiri tainice i puteri supranaturale, cu mii de ani înaintea venirii Domnului nostru Iisus Hristos, cu trupul, pe p mânt.

Semnul Sfintei Cruci în via a patriarhului Iacob, a prorocului Moise i a celor de după el

Când lui Iacob i-au fost aduși de Iosif cei doi fii ai săi, Manase i Efreem, acesta i -a binecuvântat crucei , punând dreapta pe Efreem i stânga pe Manase, formând astfel semnul Sfintei Cruci, peste capetele lor. Mergând pe firul istoriei poporului ales, observăm că semnul Sfintei Cruci este, în foarte multe locuri i ocazii, preînchipuit conform istorisirilor Dumnezeieților Scripturii, cum ar fi: Toiagul lui Moise, înzestrat de Dumnezeu cu binecuvântare i putere mare, închipuie Sfânta Cruce, cu puterea dată lui de cel ce s -a răstignit pe ea. Se cunoaște din Sfânta Scriptură că Moise a făcut multe minuni cu toiagul său - atât la curtea lui Faraon, cât i după aceea. A desp r it Marea Roșie, de a trecut poporul ca pe uscat, apoi lovind -o crucei , marea s -a închis la loc, înghițind carele lui Faraon. Așa i Hristos, prin Cruce ne -a trecut din robia i moartea p catului - la via a liberă i ve nic . Cu același toiag, Moise a atins stânca cea mare, din care au ieșit 12 izvoare de apă , pentru că pareă poporului însetat (*Le ire* 17, 1-7). Aceiași semnificație o are i lemnul aruncat de Moise în Marea Măra (Mara), ale cărei ape amare s -au transformat în ape dulci i bune de băut (*Le ire* 15, 20-26). De asemenea, semnul Sfintei Cruci, cu puterea lui tainică , îl vedem că se poate de clar când Dumnezeu a hotărât să ucidă pe toți primii nescuși, de parte bărbătească , ai egiptenilor. Atunci a zis Dumnezeu lui Moise i Aron că fiecare familie de evrei să taie un miel sau un ied i cu sângele lui să ungă crucei pragurile i ușorii de la uși, ca îngerul morții să nu intre în casele lor, să le facă vreun rău (*Le ire* 12). Când amaleciții au năvălit peste poporul ales, Moise, ridicându-și mâinile în chipul Crucii, i -a biruit pe ei i a zis Moise: "Pentru că mi -au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului, va bate Demonul pe Amalie, din neam în neam" (*Le ire* 17, 8-16). Când Moise lăsa mâinile în jos, biruiau amaleciții, iar când le ridica, biruiau evreii. Atunci a pus Moise 2 preoți să -i în mâinile în sus, până au biruit definitiv pe amaleciți. Dumnezeu, prin asta, le -a răstăit evreilor că nu ei, ci El, de fapt, i -a biruit pe asupritori, așa cum i Iisus Hristos, prin Cruce avea să ne izbăvească de asuprirea cea nesuferită a diavolului. Într-o alt împrejurare, când din cauza nenumăratelor cărtiri, Dumnezeu a trimis, în pustie, peste evrei, erpi veninoși, să -i omoare, la rugămintea lui Moise i -a spus acestuia să facă un arpe de aramă i să -l înalțe pe un stâlp - i cei ce vor fi mușcați de erpi, de se vor uita la arpele de aramă de pe stâlp, se vor vindeca - i nu vor muri (*Numerii*, 21, 8-9). Însuși Mântuitorul dă semnificație acestui fapt, spunând: "Precum Moise a înălțat arpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, pentru că oricine crede în El , s nu piară , ci s aibă via ve nic ". (Ioan 3, 13-14). Deci stâlpul pe care s -a înălțat arpele cel d t tor de via semnifică semnul Sfintei Cruci, pe care avea să se înalțe i răstignească Hristos cel d t tor de via ve nic , pentru toți cei ce vor crede în el.

Sfânta Scriptură ne spune că Moise , după ce a condus poporul evreu 40 de ani prin pustiu, a ajuns cu el la râul Iordan. Acolo, Dumnezeu i -a zis s urcă pe muntele Nebo, pe vârful cel mai înalt "Pisgos", de unde va vedea p mântul F g duin ei i apoi se va adăuga la strămoșii lui. După ce a dat ultimele învățături poporului, l -a

binecuvântat i a urcat apoi pe muntele Nebo, dup cuvântul Domnului - i ridicându- i mâinile în semnul Sfintei Cruci, în rug ciune, i-a dat duhul în mâna lui Dumnezeu. La fel i Domnul Iisus Hristos, dup ce i-a încredin at înv turile Sale dumnezeie ti poporului i ucenicilor, i-a ridicat mâinile pe Cruce i, rugându-se pentru cei ce-L r stigniser , i-a dat duhul în mâinile Tat lui Ceresc.

Desigur, conform Sfintei Scripturi , putem observa c semnul Sfintei Cruci poate fi descoperit în mod tainic, dar totu i destul de bine v dit, i în via a altor personalit i ale Vechiului Testament: Isus Navi, care l-a urmat pe Moise la conducerea poporului ales, regii David, Solomon, prorocii: Ilie, Iona, Isaia, Ieremia, Iezechil, Daniil, dar adev rata ei lucrare, sfin enie i putere i se d abia din momentul în care Domnul Hristos a primit a o folosi ca **altar pentru jertfa cea de via d t toare**, pe care El avea s-o aduc Tat lui, ca pre de r scump rare pentru întreg neamul omenesc.(Va urma)

preot prof. **ION MUNTEANU**

în loc de editorial

AGRESIUNEA MONDIAL ASUPRA TINERILOR, în secolul XX (SPICUIND DECLARA IILE UNOR CELEBRIT I MONDIALE)

“R zboiul permite genera iei b trâne, deteriorat psihic, s **men in controlul asupra genera iei tinere, distrugând-o, dac este necesar.**” (**RAPORTUL DIN MUNTELE DE FIER**, 1966 - organiza ie condus de Rockefeller - cel mai important om de afaceri american, de Morgan - al doilea om ca putere i bog ie, în S.U.A., dup Rockefeller, i de Casa de Orania - principala adversar a Bisericii Catolice)

“Când un adversar declar : <<Nu voi trece de partea ta!>>, eu îi r spund calm:<< **Copilul t u deja ne apar ine, prin coal i educa ie.** Ce e ti tu? Te vei duce. În urma ii t i se afl în tab ra noastr . În scurt timp, ei nu vor mai ti nimic în afar de noua comunitate>>(Adolf Hitler, om politic german, Führer al Germaniei - discurs din 1939).

“Adep ii lui Owen(englez venit în S.U.A.) i-au dat seama c trebuie s **separe copiii de p rin ii lor**, pentru a le putea propov dui avantajele sistemului socialist (n.red.: este exact ceea ce vor, ast zi, a a -zisele guverne “democratic-liberale”, inclusiv din România). **Procesul educa ional trebuia demarat cât mai devreme posibil - s-a sugerat vârsta de unu - cel mult doi ani** (n.red.: deocamdat , în România, guvernarii nu îndr znesc s scad sub 6 ani vârsta colar , dar prin gr dini e...da, cca. 2 ani ori ...), **dup separarea copiilor de p rin i** (n.red.: insistând pe “drepturile copilului-rege”...). Owen a con tinentizat c **p rin ii erau for a principal care le insufla copiilor valorile sociale - iar acest înv tur trebuia stopat** (n.red: exista pericolul ca bie ii copii s **ajung oameni întregi i con tien i i buni i cu dorin i voiu de a face bine...**).

“Profesorii care- i dau seama cum stau lucrurile (n.red: adic , î i dau seama de scopul Conspira iei Mondiale, acela de a transforma tineretul Terreii, într-o mas de sclavi) i încearc s schimbe situa ia <<nu au ce c uta aici (n. red.: adic , în colile de stat): **se pot reprofila ca instructori de dans. Ei sunt periculo i pentru copii, pentru înv mânt i pentru ei în i i, dac r mân în s lile de curs >>**”(Asocia ia Na ional pentru Educa ie, din S.U.A - 1981).

“ colile guvernamentale, adic colile de s tat, consider o chestiune politic s **cheltuiasc cât mai mul i bani posibil i s împart cât mai pu ine cuno tin e, atâta timp cât a cheltui înseamn a avea putere, iar a -i l sa pe copii ignoran i monopolizeaz puterea în mâinile câtorva ini ia i din in teriorul guvernului**”. (Doctor Medford Evans, psiholog, politolog i scriitor american contemporan).

MUZICA ROCK I SATANIZAREA TINERETULUI - texte de cântece rock, ale celei mai celebre i îndr gite forma ii de muzic rock, **BEATLES**:

“Imagine there's no haven Paradis”(Închipuie- i c nu exist Raiul);

“No hell below us”(Nu exist Iad sub noi);

Imagine there's no countries”(Imagineaz - i c nu exist ri);
“Nothing to kill or die for and no religion too”(Nimic pentru care s ucizi sau s mori, i nic i religie);
titlul: *Revolution no. 9*; mesajul:”Începe s fumezi marijuana!”.

Texte ale altor forma ii de muzic rock (cele mai intens mediatizate, **ast zi...**):

KISS - titlul: *God of Thunder*; mesajul: “Diavolul este dumnezeul t u!”

MADONA - titlul: *Like a Virgin*; mesajul:”M afund în p cat”;

QUEEN - titlul: *Cracy little thing called love*; mesajul: “La naiba cu Biblia! Vreau doar magie!”;

POLICE - titlul: *Every little thing she does is magic !*; mesajul: “Cei r i sunt puternici!”

ROLLING STONES - titlul: *Tops*; mesajul: Te iubesc, spune Satana”;

PRINCE - titlul: *Purple rain*; mesajul:”Cerul va fi bombardat în curând!”;

CINDY LAUPER - titlul: *She bop*; mesajul: “E ti neputincios în fa a R ului, în fa a regresului - Ha, ha, ha!”;

Johan Lennon, idolul de la *Beatles*, îi spune scriitorului Tony Sheridan, în 1962, la Star Clubul din Hamburg:
“ **tiu c Beatles va avea succes ca nici o alt trup . tiu asta sigur, deoarece pentru acest succes mi -am vândut sufletul Satanei!**”

“Dumnezeu va fi înlocuit prin conceptul de bun public.”(Doctor Horace Mann, prim -secretar al Comitetului Educa ional din statul Massachusetts, S.U.A., 1837).

“Alimenta ia, injec iile i poruncile se vor combina înc de la cea mai fraged vârst , pentru a produce personalitatea i credin ele pe care autorit ile le consider dezirabile, iar **orice critic serioas la adresa puterii va deveni imposibil din punct de vedere psihologic . Chiar dac to i vor fi neferici i, ei se vor considera ferici i pentru c a a le va porunci guvernul.**”(Bertrand Russel, gânditor i politolog american contemporan).

“**Omul de pe strad nu observ diavolul nici m car când acesta îl apuc de gât.** ”(Johann Wolfgang Goethe, sec. XVIII).

“Poporul american vede c ceva e gre it în ara sa. Îns majoritatea consider c nu pot face nimic. Mul i intuiesc c problemele sunt atât de mari, încât ajung la concluzia c nu au putere s schimbe ceea ce se întâmpl . **I ASTA E EXACT CEEA CE VREA CONSPIRA IA (Organiza iile Secrete ale Marii Finan e Mondiale) S SE ÎNTÂMPLE!**”

“**Dar lumina nu trebuie s dispar . Trebuie s purta i mai departe tor a adev rului. Depinde de voi cât lumin r spândi i!**”

“În via a de zi cu zi, în cele mai m runte gesturi i cuvinte, v afirma i independen a, libertatea, orgoliul. De fapt, dragii mei, v recunoa te i statutul de sclavi. **Sunte i servitorii voluntari ai celui mai monstruos vis al omenirii: NOUA ORDINE MONDIAL !”**

(extrase din Wilhelm von Angelsdorf - *IMPERIALISMUL NOII ORDINI MONDIALE*, Samizdat, 2000, Jan van Helsing - *ORGANIZA IILE SECRETE I PUTEREA LOR, ÎN SECOLUL XX*, Alma Tip, 1999 - i Jim Marrs - *GUVERNAREA SECRET A LUMII*, Samizdat, 2002)

dreapta credin

DESPRE ASCULTARE - NE SPUNE IEROMONAHUL EFREM KATAUNAKIOTUL

“S-a smerit pe Sine, ascult tor f cându -Se pân la moarte, i înc moarte pe cruce.”(Filipeni, 2, 8).

Ascultarea este via ve nic , scar cereasc , suire grabnic , bog ie de cununi, lucru îngeresc, lupta nep timirii, suire i c l torie cereasc (...).

Ascultarea împline te poruncile, pe toate le îndreapt , pe toate le face i zide te sufletul în chip nev zut i ne tiut, cu mare grij îl îmbog e te i îl a eaz în visterie necontenit, îl ridic spre Dumnezeu ca s stea înainte încununat i înfrumuse at în tain .(Sf. Grigorie Sinaitul).

P rintele Efrem Kataunakiotul este, ast zi, unul dintre cei mai aprecia i duhovnici aghiori i(de la Sfântul Munte Athos - Sfeta Gora). În vârst de aproape 80 de ani, a fost unul dintre cei 7 u cenici de chilie ai faimosului gheron Iosif Isihastul. Dacă ceilal i ucenici ai Cuviosului Iosif au preluat, ulterior, conducerea câte unei mân stiri aghiorite - p rintele Efrem Kataunakiotul a preferat isihia(lini tirea sufleteasc), r mânând retras în pustia Kataunakiei, unde vie uie te cu 3 ucenici. Red m, mai jos, în traducere, câteva dintre sfaturile sale, adresate monahilor i tuturor ucenicilor spirituali (care pot fi, în definitiv, i adolescen ii liceeni - afla i, în primul rând, sub ascultarea preotului-duhovnic, c tre care trebuie s - i m rturiseasc p catele i pe care e vremea s - i-l aleag cu grij - dar i sub ascultarea p rin ilor i dasc lilor de coal):

“Ascultarea le va aduce pe toate. Ascultarea va aduce harul. Cea mai mic neascu ltare fa de duhovnic alung harul.

Duhovnicul este în locul lui Dumnezeu, oarecum. Orice spune duhovnicul e ca din gura lui Dumnezeu. S -l ai pe duhovnic ca pe chipul lui Dumnezeu.

Toate patimile, pu în câte pu în, se vindec prin ascultare. Nu mântuie nici preo ia, nici postul, nici asceza, ci doar ascultarea.

(...) Prin ascultare, Hristos d rug ciunea. Rug ciunea nu mântuie; ascultarea mântuie.

Un demonizat a intrat la ascultare la 2 b trâni. Prin ascultarea lui, s -a vindecat. Mi-a povestit el însu i cum venea demonul înaintea lui - i, când îi zicea o dat rug ciunea(lui Hristos), demonul se tulbura. Când zicea rug ciunea a 2-a oar , demonul începea s tremure. A 3-a oar când zicea rug ciunea, demonul disp rea.

Faci ascultare? Ai harul lui Dumnezeu, e ti în Rai. Diavolul nu se teme de noi, nici m car nu ne ia în seam . Fuge de noi când vede harul lui Dumnezeu, pe care îl avem datorit ascult rii.

(...) Duhovnicul poate s cad . Cel care face ascultare nu cade niciodat . Duhovnicul va da socoteal înain tea lui Dumnezeu, cel care face ascultare nu poate p c tui, nu poate c dea. Prin duhovnic vorbe te Hristos. Se poate oare s cad cineva, cât vreme se aseam n , în ascultare, cu Hristos? Chiar dac porunca duhovnicului e r t cit i d un toare, Dumnezeu, pentru ascultare, o va întoarce în folos sufletesc.

(...) Cel care face ascultare e ca o hârtie alb . Nu are nimic scris pe ea, care s fie luat de diavol.

(...) Ascultarea aduce iluminarea, lacrimi i rug ciune.(...) Rug ciunea izvor te din ascultare, nu ascultarea din rug ciune.

(...) P rintele Iosif zicea:<<Nici preo ia, nici Sfânta Împ rt anie, nici rug ciunea min ii, nici postul, nici privegherea nu mântuiesc f r ascultare. Tot ce se face din voia proprie e luat de diavoli. C ci împlinind cineva voia altuia, i nu pe a sa, înf ptuie te nu numai lep darea de sufletul s u, ci i r stignirea fa de toat lumea.

Cel ce contrazice pe p rintele s u, face bucuria dracilor. Iat , de cel ce se smere te pân la moarte, se minuneaz îngerii. C ci unul ca acesta face lucrul lui Dumnezeu(Ioan, VI, 28), asem nându-se Fiului lui Dumnezeu, Care a împlinit ascultarea de P rintele S u, pân la moarte, iar moartea, pe cruce.>>”(*Filocalia*, VI, Sf. Simeon Noul Teolog).

str ji ale culturii ortodoxe române ti

AST ZI:

VASILE VOICULESCU - n scut în 1884, comuna Pârscov-Buz u, din rani gospodari (Costache i Sultana Voiculescu). Poet, prozator, dramaturg - dar, înainte de orice - medic. C ci, în urma insisten elor familiei, dup ce se înscriesese la Facultatea de Litere i Filosofie, abandoneaz i se înscrie la Facultatea de Medicin . Comportament de anahoret athonit: retras, însingurat, nu frecventa nici un fel de local, nu bea nici un fel de alcool, nu fuma, nu mânca aproape deloc carne - ci doar fasole, orez, m sline, miere.

1908 - o cunoa te pe Maria Mitescu, cu care, în 1910 se c s tore te: dragostea lor n -o va curma decât moartea, în 22 noiembrie 1946, când Maria se va stinge fulger tor.

Din 15 iunie 1910, când e numit medic la circa ocolului jude ean Gorj, apoi m edic la circa Hotarele, jud. Ilfov - începe un ir lung de transferuri i deta ri, prin toat ara - departe de so ie. Îi îngrijea pe bolnavi asemeni lui Hristos ori sfin ilor: cu pasiune i devotament des vâr it, permanent punându - i în joc propria via , pentru bolnavul, în care-l vedea pe fratele s u Hristos. (În timpul primului r zboi mondial, va primi, pentru extraordinarul s u sacrificiu de sine, ca medic militar, cele mai înalte decora ii militare i sanitare).

Debutiaz în *Convorbiri literare*(1914), iar primul volum publicat, în 1916, este *Poezii*. Urmeaz alte volume de poezie:*Din ara Zimbrului, Pârg , Poeme cu îngerii, Destin, Întrez riri, Urcu* (antume) i *Ultimele sonete*

ale lui William Shakespeare, în traducere imaginar de Vasile Voiculescu (postum). Dramaturg (*Umbra, Demiurgul, Fata ursului* etc.) - dar, mai ales, prozator de excepție: zguduitorul roman *Zahei Orbul* și nuvelele și povestirile “magice”, grupate, postum, în volumele *Capul de zîmbu* și *Iubire magică*.

Colaborează la revistele tradiționaliste *Florile dalbe, Lamura, Pleiada, Gândirea*.

Între 1958 și 1962 este închis de comuniști, sub acuzația de “criminal contra regimului comunist”, “dușman al poporului”, ca simpatizant legionar. Comportamentul său în închisoare a fost de veritabil apostol și martir - îngrijind, din toate puterile sale, pe cei bolnavi, în condițiile în care nu avea nici cele mai elementare medicamente și condiții igienico-sanitare. Aura sa de **sfânt al închisorilor** s-a transmis, ca o legendă minunată, din generație în generație, până în zilele noastre. A spune “Vasile Voiculescu” este sinonim cu “modelul de medic creștin și apostol al dreptei credințe”.

Istovit de condițiile de pușcărie politică și de eforturile supraomenești de a-l salva de la moarte semenii, frații de temniță - “bunul samarinean” se stinge din viață, la câteva luni de la eliberare: în noaptea de 26-27 aprilie 1963. Este înmormântat la cimitirul Bellu.

Magii

Pe urma stelei strălucite ce-a izvorât din infinit
Trei magi, și tu de contemplare, înclecat și-au
pornit...

Ca trei lunateci prinși de-un farmec, nici nu privir
înapoi,
Că s-avântară-n largul lumii, naivii, gârbovii eroi.

De îndată porțile cetății un pas afară n-au făcut,
Mergeau acum ca dușii de aripi, pe-un drum de-a
pururi cunoscut.

Străini, pe ziduri neumblate, pe mări, prin codri și
pustii,
De-a dreptul căleau în croiră pe urma stelei argintii...

*

Pe cruce

Isus murea pe cruce. Sub arși a grozav
Pelea curată-i frunte ce-o sângerase spinii.
Pe stâncile Golgotei tot cerul Palestinei
Pe răcvars lavă.

Și chiar în clipa morții huliră cînturarii
Cu fieroșe și tălădăstru jerii...
Râdea cu hohot gloata de spasmele durerii
Și-l ocărau tâlharii.

Zdrobit, la picioare-i, zăcea plângând Maria
Și-adînc zburcnea blestemul din inima-i de mamă.
Alături Magdalena, în lungă ei maramă,
Înăvîrșind zădărnica.

Înfrigura-i, nu se opriră nici chiar când steaua-i
Păruși:
... și nu știau unde-au să ajungă, știau atât, ce vor
găsi!

În fundul lumii străbătută, apoi încet s-au înturnat,
Prea fericiți că-au dat prinoase și că-n sfârșit s-au
închinat.

Și cum li se vărsa din suflet prisosul sfîntei bucurii,
Bătălii magi de-odinioară pe reauă acumă trei copii,

Ce-nșufleau ca de-o izbândă își cred tot visul
împlinit
Că-au mers pe urma unei stele...ce s-a pierdut în
infinit!

Departă ucenicii priveau făr-de putere...
Cu el se năruie nădejdea lor întreagă;
N-aveau decât să fugă în lumea cea pribeagă
și fără mîngăiere.

Târziu porniră mulțimea în pălcuri spre cetate.
Pe drumurile-nguste cu lespezi pardosite
Trecu fariseii cu fețele smerite
și bărbile-argintate.

Măslinifer de frunze dormeau mocni pe coaste.
În vale, ca-ntr-o păclă, dormea Ierusalimul,
Pe cruce somnul morții dormea acum sublimul
Iisus, vegheat de oaste!
(A selectat și consemnat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**)

comemorări

MEDALION **NICHITA STĂNESCU** (1933-1983): 70 de ani de la nașterea și 20 de ani de la întoarcerea în KOGAION a "Orfeului din Câmpia Dunării"

S-a născut la 31 martie 1933, la Ploiești, din Nicolae Stănescu (cu ascendență probabil macedo-română) și Tatiana Cereaciuchina (rusoaică nobilă, din prilejul căsătoriei, fiică de general alb-gardist) - cel care va fi poetul-geniu al secolului XX românesc, NICHITA STĂNESCU, în dreptul descendenței princiar-eminescian (chiar dacă prima dragoste poetică a fost, pentru el, orful enigmatic George Coșbuc). Gimnaziul la Liceul "Sf. Petru și Pavel", iar ciclul superior la același liceu, devenit, între timp

"I.L. Caragiale". Începe ciclul *Argotice*, inițial foaia liceală, biculturală și nonconformistă *Bucuresteană*. Cite enorm - și enorm de dezordonat. Urmează cursurile Facultății de Filologie a Universității din București (prin care îl doreau politehnist). Își cunoaște personal, pe rând, pe Ion Barbu, Nicolae Labiș - dar rămâne marcat de viziunile medicului, cercetătorului, pictorului, uculescu - care îi dezvoltă universul liricii pure și al artei abstracte a lui Mallarmé și Valéry.

Debută, simultan, la revistele *Tribuna* și *Gazeta literară*, în 1957. Debut cu volumul: 1960 - *Sensul iubirii*. Apoi: *O viziune a sentimentelor*, *Dreptul la timp* (1965 - prima recunoaștere internațională: la Struga - Macedonia, "Premiul mic", pentru tineri), *11 elegii*, *Roșu vertical*, *Oul și Sfera*, *Laus Ptolemaei*, *Necuvintele*, *Un poem numit România*, *În dulcele stil clasic*, *Merișorul frigului*, *Epica magna*, *Belgradul în cinci prieteni*, *Opere imperfecte*. Volume de eseuri (*Respirări*) și traduceri, antologii, fantezii (*Clar de inimă*, *Ion Neculce: O samă de cuvinte în chip de vers*, *de către Nichita Stănescu*). Colaborează la reviste (la unele apare, sporadic, și ca redactor sau redactor-șef - *Luceafărul*, *Argeș*, *România literară* etc.), traduce (mai ales din sârbește) și este tradus (în Yugoslavia, Suedia, Ungaria, Anglia, S.U.A., Polonia, U.R.S.S., Bulgaria, Cehoslovacia etc.), cîntă foarte mult și entuziast (Yugoslavia, Austria, Anglia, Finlanda, Franța etc.), ia premii naționale și internaționale (cel mai important: "Gottfried von Herder"), are iraguri de soi. A candidat pentru Premiul Nobel - îi este preferat poetul grec Elitis. Casa lui "e deschisă la orice oră din noapte și zi, pentru orice cunoscător - loc de pelerinaj" (e urmează pacea "de o oră de viață și singurătate"). Viaa lui "devine un bun public".

1983 - luni, 12 decembrie, la Drobeta-Turnu Severin, spre miezul nopții, "din mână, face semne prietenilor la căsătorie cîntă venise să asiste: Ofelia Rotaru și Alexandru Condeescu. Nu vor fi semne pentru o fericită revedere, ci de adio." La orele 2 și 10 minute, la Spitalul de Urgență, Nichita se stinge din viață. Cîntă dimineața de marți, 13 decembrie. "Anul care urmează să vină nu mai vine/ și nu va mai veni niciodată." (*Moartea fertilă*, din volumul *Oul și sfera*).

Pomule, copacule; cântec, sau altfel spus, repede ochire asupra plantelor

Pomule, copacule,
ai inimi cu miile
și umbre, cu sutele -
nu te latră câinele.

Îi și inimile-afară,
Îmi în inima în seară,
Trupul meu o înconjoară,

Pomule, copacule,

Ai inimi cu miile
și umbre cu sutele -
Nu te latră câinele.

Numai inima mea - una
Într-una mi-o latră luna.

Pomule, copacule,
Ai inimi cu miile
și umbre cu sutele -

Nu te latră câinele.

Dar când toamna dă în iarnă,
Inimile își se dărmă
De din verde către galben
Cum vîștii la domnul carpen.

Numai inima mea neagră
Nec zădărită nătrăg.

*

Pean (fragment)

(...) Muzică tu, cu ghear
care-mi târîie trupul pe deasupra
cuvintelor
asemenea mielului pînă scînd iarăși
smuls de vultur.

A, tu stafie ameninătoare,
Cine ești
și ce vrei?

*

Elegia a zecea – Sunt (fragmente)

Sunt bolnav. Mă doare o rană
Călcătoreni copite de cai fugind.
(...)Vine vederea, mai întâi, apoi pauză,
nu există ochi pentru ce vine;
vine mirosul, apoi liniște,
nu există nări pentru ce vine(...)
Iată-mă, îmbolnăvit de-o rană
Închipuit între Steaua Polară
și Steaua Canopus și Steaua Arcturus
și Casiopeea din cerul de seară.
Mor de-o rană care n-a încercat
în trupul meu apt pentru răni
cheltuite-n cuvinte, dând vamă de raze
la viață.

Lupta lui Iacob cu îngerul sau despre ideea de “tu” (fragmente)

(...)Eu sunt numai numele meu.
Restul e “tu”, i-am zis.

El nu m-a auzit, căci el
Se gândea în altă parte.

De ce o fi spus atunci:
“Te-ai luptat cu însuși cuvântul

Certarea lui Euclid(fragmente)

(...)nu se poate copacul să fie copac,
ar fi prea liber vederea vegetalului.

Nu cred că am două mâini și două picioare.
Ar fi prea liber vederea trupului.(...)

(...)Euclid, bătrâne și neomenescule(...)
ai hrănit omenirea
cu un bun simț al stelelor,

Elegia a doua, getica

lui Vasile Pârvan

În fiecare scorbură era aezat un zeu.

Dacă se călărea pe o piatră, repede era adus
și pus acolo un zeu.
Era de ajuns să se rupă un pod,
ca să se așeze în locul gol un zeu,

Ori, pe șosele, să apară în asfalt o groapă,
Ca să se așeze în ea un zeu.

O, nu te ținea la mână sau la picior,
Din greșală sau dinadins.
De îndată vor pune în rană un zeu,
Ca peste tot, ca pretutindeni,

Iată-mă, stau întins peste pietre și gem,
Organele-s sfârșite, maestrul,
Ah, e nebun căci el suferă
De ntreg universul.
(...)Sunt bolnav. Mă doare o rană
pe care mi-o port pe tavă
ca pe sfârșitul sfântului Ioan
într-un dans de aprig slavă.
De numele lui sunt bolnav,
că nu se mai poate împărți(...)
la doi răzătorii, la doi striguri,
la doi lei răzând, și la doi
martiri odihnindu-se pe ruguri.

*

și l-ai învins!”

Să fi fost el însuși cuvântul?

Numele să fie însuși cuvântul?
...El care este numai “tu”,
tu și tu și tu și tu,
cel care-mi înconjoară numele?

*

crezându-le singure.

Ai nemurit din teale
dar nu îți murea tura.(...)

(...) și plâng pe mâna ta muntoasă
cu lacrimi lungi ca niște câini de vânatoare
spunându-ți: sfera nu-i frumoasă!
Dar să existe sfere, oare?

*

Vor așeza acolo un zeu
ca să se închinăm lui, pentru că el
Apără tot ceea ce se desparte de sine.

Ai grijă, luptătorule, nu-ți pierde
Ochiul,
pentru că vor aduce și-ți vor așeza
în orbită un zeu
și el va sta acolo, împietrit, iar noi
ne vom mișca sufletele și-l vindem-l...
și chiar îți tuși vei urni sufletul
Și-l vindem-l ca pe străini.

*

A selectat și consemnat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

MEDALION **PETRE U EA** (1901-1991)

La 6 octombrie a.c. s-au împlinit 102 ani de la nașterea lui PETRE U EA (născut în comuna Boteni, jud. Argeș, la 6 octombrie 1901, în familia unui preot ortodox), intelectual de mare erudiție, care a făcut parte, în perioada interbelică, din elita intelectuală a României. După ce a studiat Dreptul la Cluj, s-a implicat în istoria și teoria formelor de guvernământ, la Universitatea "Humboldt", din Berlin - fiind prieten cu marele filosof român Nae Ionescu și cu discipolii acestuia: Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu ș.a. În timpul guvernării Ion Antonescu (1940-1944), activează ca director în Ministerul Economiei. După instaurarea regimului comunist (1945), este înțemnițat și suferă 13 ani de detenție (1948 -1953 și 1956-1964), trecând prin penitenciarele de la București, Jilava, Ocnele Mari și Aiud, adevărate locuri de exterminare a deșeurilor politice.

În tot acest timp, însă, s-a situat "între Dumnezeu și Neamul" său (cum adeseori afirma), reușind să supraviețuiască prin credință în Dumnezeu și în destinul Neamului Românesc; merită a fi reținut o frază rostită de el în închisoare în rămas-bun celebră - ca, de altfel, multe altele: "Fraților, dacă murim aici în lanțuri și în haine vârgate, nu noi facem cinste Poporului Român, ci Poporul Român ne-a făcut onoarea să murim pentru el!"

După eliberarea survenită în 1964, trăiește o viață modestă, dintr-un ajutor bănesc oferit de Uniunea Scriitorilor, neavând dreptul să publice. Este redescoperit de către intelectualitatea românească, după 1989, văzându-se în el, deopotrivă, un mentor și un vizionar - deși situația materială a rămas la fel de precară. Trece la cele veșnice în dimineața zilei de 3 decembrie 1991, fiind înmormântat, după dorința sa, în satul natal, Boteni, unde trupul neînsuflit i-a fost dus cu un car tras de boi.

*

Opera lui Petre UEA, aproape în întregime oral (de aceea a fost socotit un "Socrate al Bucureștilor"), a fost reconstituită, parțial, după stingerea din viață a filosofului, de către cei care l-au admirat și prețuit, pe baza unor înregistrări audio-video, stenograme, însemnări sau amintiri. Au fost, astfel, alcătuite următoarele volume:

-Petre UEA, *Între Dumnezeu și Neamul meu*, ed. îngrijită de G. Klimowicz, red. Sorin Dumitrescu, postfață de M. Munteanu, Fundația Anastasia, Ed. Arta Grafică, Buc., 1992;

-Radu Preda, *Jurnal cu Petre UEA*, Ed. Humanitas, Buc., 1992;

-322 de vorbe memorabile cu Petre UEA, pref. De Gabriel Liiceanu, Ed. Humanitas, Buc., 1997 (ed. a II-a, 2000);

Texte scrise de Petre UEA:

-*Batrânele și alte texte filosofice*, Ed. Viitorul Românesc, Buc., 1992;

-*Proiectul de tratat. Eros*, Ed. Pronto, Brașov, 1992;

-*Philosophia perennis*, Ed. Icar, Buc., 1993.

Prezentăm, în continuare, câteva dintre "vorbele memorabile" ale lui Petre UEA:

*"Nu există cultură laică; dacă există, aceea nu este cultură!";

*"Orice om cu inimă curată, la vârsta de treizeci de ani, nu poate fi decât de stânga. Dacă rămâne de stânga și după treizeci de ani, înseamnă că e cretin";

*"Dumnezeu e român. Sau dacă nu, sunt împotriva lui!";

*"În principiu, am certitudinea invincibilității Poporului Român; și că, așa cum a ieșit din impas cu Ceaușescu, va ieși din orice impas. Așa cum a făcut Unirea Principatelor, împotriva a trei mari puteri, otoman, austriac și rus, și a făcut unitatea înaintea unității Italiei...E atât de viguros neamul nostru, că nu mă îndoiesc că virtuțile îl scot din impas. Asta e certitudinea mea. Istoria lui îmi dă argumente în sprijinul credinței mele că Poporul Român nu poate fi înfrânt";

*Prima condiție a unui român este să creadă că Poporul Român este așa cum sunt pomii, cum sunt animalele, cum e regnul mineral sau vegetal sau animal...Ce face Poporul Român e mai puțin important, decât faptul că este pe lume";

*La români, prostia e o infracțiune, căci, vorba ceea, <<poți umbla două ore în galop prin București, și sînu dai de un prost!";

*"Un tâmpit mai mare ca mine nu există. Sî faci treisprezece ani de temniță pentru un popor de idioți! De asta numai eu am fost în stare...";

*"Nimic nu poate înlocui cretinismul; nici măcar cultura antică precreeștină. Eu sunt de pîrre că apogeul Europei nu e la Atena, ci în Evul Mediu, când Dumnezeu umbla din casă în casă. Eu definesc strălucirea epocilor istorice în funcție de geniul religios al epocii, nu în funcție de isprăvi politice!";

*"Despre cretinism, Bergson spunea că noi îl respirăm. Are materialitatea aerului. Se amestecă cu aerul. Noi suntem cretini fără să știm. Iar când suntem atești, suntem cretini: că respirăm cretinismul, cum respirăm aerul".

A selectat și consemnat prof. **C T LIN MOCANU**

porni luceafărul...

Debuturi și ...reveniri

I-DEBUTURI LITERARE

MORO AN CRISTINA, clasa a IX-a A

Sfârșit de iarnă

Sub lumină de prim vară,
Zăpada crâncenă se crapă -
În brazde susurătoare
Minunea firelor de apă.

Apoi, nici asta nu mai este,
Iar gheațele încep să fiarbă
În creșterea sus, ca o poveste,
Minunea firelor de iarbă.

*

Mână stirea pe rîu

De ce ești trist,
Mână stire?
Așa de tristă
Pustie,
De ce-ți plîng
Clopotele tale
Așa de duioasă, așa de
Jale?

De ce plîng codri-
ndepărtate,
De ce sunt muni
Triști în zărmășii
În brazii de ce plîng
Mereu,
Căutând în sus, la
Dumnezeu?

De ce duc apele în
Vale,
În unda lor, atîta
Jale?

O! spune-mi, sfînt
Mână stire,
De ce i-e inima
Pustie?

-“O, nu mă întreba,
Străină,
De ce plîng toate
Pentru mine,
Și povestea asc
Fiii mei
De ce plîng eu
Plîng în ei.

Căci am avut atîta
Fii
Ce i-am crescut de
Mici copii
În cămărașă i-am
Înălțat
Cu Duh-Hristos i-am
Dăruit.

Cînd au venit din
Lumea mare
Eu i-am primit pe
Fiecare:
Celor flămînzii de
Dumnezeu
Ospitalitate duh datu-
Le-am eu.

A se ruga i-am
Învățat,
La privegheri i-am
Îndemnat,
De ascultare le-am
Vorbit
În de mormînt le-am
Amintit.

Din cer un trăsnet a
Căzut
În clopotele auctu-
Tăciuni - chiliile de
Rugi,

Păcatule, acum ne-
ajungi!

În acum eu plîng
nemângăiat,
Căci a venit, așa,
Deodată,
O zi de trist
Pribegie -
De-aceia plîng
Sunt pustie.

Așa voit-a
Dumnezeu:
Căruțote te
Vindereu,
Pe unde fiii-mi se
Rugau,
Pe unde frații se-
Nchinău...

*

SOFRONE ANA-MARIA, clasa a IX-a B

Toamna și porumbul

Doi frați porumbi, trezindu-se cu noaptea în cap, aud cum plîng ceilalți frați mai mici și mai mari ca ei. Unul dintre cei doi zice:

-De ce oare plîng frații noștri?

-Nu pot să-mi imaginez ce se întâmplă, pentru că sunt buimăcat de somn - răspunde celălalt.

-De vreme ce plîng, sigur li se întâmplă ceva rău - zise primul.

-Ce păcat că nu avem picioare, ca să mergem să-i ajutăm pe frații noștri. Dar, ia stai puțin, ce anotimp este asta?

-Cum adică, ce anotimp? E toamnă!

-Aha, de asta plîng ei, pentru că stăpînul a început să ne taie!

-Vai, ce durere! Și nimeni nu o să mai scape?

-Nu, nimeni...

-Atunci, hai să ne luăm adio, pentru că stă pânul mai are căiva porumbi, îi o să ajung la noi.
-Dar nu te întrista, pentru că, la anul, din boabele noastre o să crească alii frai - îi tot aia, mai departe...
-Atunci, la revedere, frate drag ...
Ascultând această conversație, mi-am dat seama că doar pentru noi, oamenii, toamna este un prilej de bucurie - dar nu și pentru porumbi...

Poveste de Crăciun

Deoarece mai e puțin în iarnă - am să vă spun o mică poveste despre acest anotimp. Sper să vă plac povestea.

Primii fulgi de nea au căzut încă din primele zile ale săptămânii, iar acum totul pe lume e alb, de parcă n-ar fi existat niciodată alt culoare a pământului...

Cu toate că sunt înghețuri de frig, cu fularele la gură, fesuri pe cap și mâini în mănuși - copiii se aventură cu skiurile, de pe acea colină care abia se zărește de aici. Toți sunt bucuroși, nu numai de faptul că iarnă i-a făcut apariția, ci și de faptul că, în casă, îi așteaptă o căldură pe care aproape că n-o pot suporta, și niște colaci unși cu miere... Uite acum vine Crăciunul, apoi Anul Nou...

Dar copilul din capătul satului, Andrei - de altfel, cel mai bun elev, la școală generală - stă trist și privește pe fereastră, gândindu-se că această iarnă nu mai aduce nici un fel de bucurie în casa lui - nici pentru el, dar nici pentru părinții lui, care se bucurau enorm atunci când (altădată...) îl vedeau afară, jucându-se cu colegii de seama lui. Dar acum, totul, în mintea ochii lor - era întuneric, deoarece, înainte să vină anotimpul cel mai îndrăgît (altădată...) de fiul lor, acesta a avut un accident de mașină, în urma căruia a rămas fără picioare.

Stând în scaunul său cu rotile, Andrei o întreabă pe mama sa, care plângea înfundat:

-Mam, oare eu n-o să mă mai pot bucura de iarnă, niciodată? - îi vocea îi tremura.

Auzind această întrebare, și simțind tremurul dureros din vocea copilului ei - mama izbucni și mai tare în plâns, dar reuși să-i spună, printre lacrimi:

-De ce vorbești așa, pui orol mamei? Accidentul pe care l-ai avut nu trebuie să-ți sfâșie de tot inima. Te vei bucura și tu, alături de ceilalți copii, dar nu în momentul acesta. Acum, tu va trebui să te odihnești, deoarece, la anul, vei fi iar tu, cel dinainte...

Andrei, auzind vorbele pline de blândețe ale mamei, parcă se mai liniști - dar nu era nimic așa cum ar fi trebuit să fie.

Apropiindu-se de Crăciunul, Andrei voia, ca orice copil, să-i vorbească lui Moș Crăciun, care, după cum i se spusese, putea îndeplini dorințele tuturor copiilor. Luând o foaie de hârtie, începu să scrie:

"Drag Moș Crăciun,

tiu că îți cer mult, dar te rog, din adâncul sufletului, să-mi faci o bucurie. Fă să-mi crească, înapoi, picioarele, să pot alerga pe afară, așa cum o făceam altădată. Acesta ar fi cel mai scump cadou pe care l-aș putea primi vreodată.

Moșule, te rog, ajută-mă!

Andrei"

După ce termină de scris, puse scrisoarea într-un plic și îl scrie pe marginea sobei, în care ardeau mocnit niște lemne - și, într-un târziu, adormi.

Mama lui intră în cameră, luând scrisoarea, o citi și începu să plângă în hohote.

A doua zi, bradul era deja împodobit, darurile erau sub el, așteptându-l pe Andrei. Ieșind din cameră, pe acel scaun cu rotile, și văzând bradul, Andrei începu să râdă de bucurie. Dar, amintindu-și că nu are picioare, se întristă din nou, și se întoarse în camera lui.

Mama lui Andrei se duse după el și depuse mari eforturi să-l facă să mai râdă, cel puțin o dată - dar nu reuși.

Căci Andrei nu se putea gândi în altă parte, decât la acel greu amar, care-l apăsa.

Într-un târziu - se făcuse, de-acum, întuneric - mama îl lăsa pe Andrei, culcat în pat și cu ochii închiși.

În sfârșit, băiețelul avu un vis. Se făcea că intră, în cameră, bocănind din cizme uriașe, un bătrân înalt, falnic, cu barbă albă și stufoasă, îmbrăcat într-o hlamidă roșie înstelată - așa cum văzuse Andrei, pe ilustrate, că arată Moș Crăciun.

Și moșul cel falnic spuse, cu glas tunător:

-Andrei, de ce stai în pat, când eu îți-am adus o pereche de schiuri, frumoase cum n-ai mai văzut nici un copil din lumea asta?! Ia dă-te jos din pat, că, altfel, mă superi - îți tii bine că nu-ți e frumos să-l superi pe Moș Crăciun, cu bosumflurile tale! Vino cu mine, pe zăpezile nesfârșite ale Crăciunului!...

Și Andrei se dădu jos din pat, și-i puse, iute ca gândul, schiurile lucioase pe care i le întindea Moș Crăciun, în picioarele care erau, iarăși, la locul lor, întregi și tefere - și se repezi, nebun de bucurie, afară din casă - și o porni, cu pași largi și târâși ai schiorilor hârâși, prin zăpezile nesfârșite...

A doua zi diminea , s tenii g sir trupul lui Andrei înghe at, inexplicabil de departe de cas , spre p dura din deal - înfundat în ni te n me i uria i. Copilul era mort, ciaturile picioarelor erau vinete - dar pe buzele întredeschise ale b iatului plutea un zâmbet blând i luminos, fericit de nespus...V zând acest zâmbet, de parcă fiul ei i-ar fi întâlnit pe îngeri - până i mama se opri din plânsul ei disperat, uluit ...

*

MIH IL ION, clasa a XI-a A

Cioplitor de suflute

Un cioplitor de forme luminoase...
Vor urma hulubi de constela ii,
Laptele ceresc din fântâna curcubeului
Va izvorî din degetul sf rîmat de ciocanul soarelui.
Drumul, vinovat de durabilitate
Enorm va r mâne pe ceruri, în form de om.
Un cioplitor de suflute m-a creat.

MORARU CRISTINA,
clasa a IX-a A

Murim

Murim - i lut ne facem,
C ci lut am fost de la-nceput.

i ne rotim, i ne rotim,
Plecând din lut, sfâr ind în lut...
Ca ni te plante r s rim,
Ca ni te oameni o sfâr im...
Murim - i nu ne mai întoarcem -
i prin copii o lu m de la-nceput
Ne chinuim, ne chinuim -
i-apoi murim, i-apoi murim...

*

BOBEIC SILVIU, clasa a XI-a B

Pe p mânt

A tept în putiu -
M întreb dac -s viu...

Via , moarte -
Le-am dat deoparte.
Un r spus vreau:
Cu ce scop stau,

*

II-REVENIRI LITERARE

BORT DIANA, clasa a X-a C

Madrigal

Las -m s
Iubesc: dac visez
Totul se va spulbera în
Zori - las -m s
Tr iesc: oricum
Voi muri.

Te iubesc - dar
Deja tii - i nu mai conteaz
Un
Suflet r nit în

Plus.

*

Iart

Iart -m c te
Sup r cu iubirea mea
Iart -m c
M-am n scut s
Te iubesc - i iart -m c
Port rodul
Iubirii ce-o simt pentru tine.

*

Dincolo de iubire

Copilul din oglind

În dep rtarea ce se crap în închipuire
Noaptea blestem s mân a rostit :
Vorbe atinse de crucificare.
Însp imântat , crap tr darea sidefului sonor.
Astfel, se lumineaz
În abisuri - fereastra drumului de funie
Copilul din oglind m va chinui - i m voi na te.

Focul

Limbi de foc ce m-a i aprins,
Trupul, mintea mi-a i cuprins,
Ard încet, ard cump tat,
Ard mocnit i cu p cat
Ard albastru, violet,
Ard de ani, f r regret...
Ard într-una, zi i noapte -
Doamne,-mi spui - sau nu se poate:
Va ajunge, cineva,
S m sting - a a, cândva?

A tept i-ndur
Pe p mânt dur ?
Tot ce fac - e-n zadar...
Mai bine dispar.

Dincolo de iubire este
Cimitirul meu - se
Z re te salcia plâng toare
De lâng
Mormântul meu.

O s -mi in de
Urât - printre
Pietrele reci i
Crucile sinistre.

Cea a mi-a intrat în

Oase - precum iubirea
Ta în inimă : m
Chinuie în m
Afundă adânc în
Pământ.

*

Ieri, azi...

Ieri au cîntat mii
De fluturări colorate
Stropi de dragoste
Peste noi.

Astăzi este durere
Între noi: nici greierii
Nu vor să mai
Cînte - nici florile nu
Vor să mai miroase ...

Fă ceva...

*

Te caut

Te caut prin
Deerturi - în te
Găsesc printre pieturi

De ploaie.

Te caut în
Brizamarii - în
Te găsesc în
Furtuna vulcanului.

Oare o să fii - vreodată
Unde te caut - sau
Nu te voi mai
Găsi?

*

RUSU ELENA GABRIELA, clasa a XI-a C

De ce?

Sunt singur, mi-e frică și tremur. E întuneric în sufletul meu, e pustiu... O adiere de vânt mă nelinițește și o rază de soare încearcă să mă încălzească - dar sigur nu va reuși! Nimic nu mă mai poate bucura. Mă plimb pe malul mării și stelele îmi zâmbesc - dar nu mai sunt, o, nu mai sunt fermecătoarele zâne de altădată... Totul e rece... Totul... M-am așezat pe nisip și aștept răsăritul. Am impresia că soarele apune mai des decât răsare...

Încerc să zic trist, fără nimic... nimic... Fără mine...

De ce?

Alerg, cad, mă ridic și iar alerg. Vreau să râd, să mă bucur - dar nu pot, nu mai sunt eu - sunt alta, cu totul altă persoană, străină în această persoană.

A vrea să opresc timpul, pentru o clipă, să fiu numai eu pe pământ. E o tăcere chinătoare. A vrea să fie totul un vis urât și să mă trezesc - dar nu, totul este adevărat.

O ploaie rece îmi inundă sentimentele - și vântul mă răcoare tepe din untru. De-a putea să schimb ceva, orice - vreau un MIRACOL!

Oare cine, oare când ar putea să facă acest miracol? Dacă ar veni un înger, să-mi spună că totul va fi bine, ar fi minunat, absolut minunat.

Nu mai pot trăia așa. O durere infernală mă sfâșie. Ființa mea, întreagă, plouă. Lacrimile mele sunt o ploaie de durere... peste întreg pământul - lacrimile mele... De ce?

*

Amintire

Mă îmi minte, noaptea aceea?... Nu mă îmi minte. De atunci au trecut atâtea nopți - au trecut... Dar - nimic. Din toate cele ce-au fost, din noaptea aceea - nu-și mai amintesc nimic. Nici măcar strălucirea ochilor mei, pe care ai furat-o - ai dus-o departe... De atunci, nu mai pot zâmbi, frumos și curat - mereu am muștrii, mereu sunt trist. Nu știu unde să te mai caut. Aud o voce pe stradă - și te simt în urma mea. Parcă ești în toată cea care trec... trec...

Numai tu îmi citești sufletul, simțiindu-mi inima - te aud murmurând: "Iubesc nopțile calde de vară, care mi-au furat somnul, iubesc melancolia..."

Mereu te voi simți în urma pașilor mei - mereu vei sorbi priviri și vei bea, din plin, BUNĂTATE,

MELANCOLIE, IUBIRE - le vei bea, ca pe niște licori alese, frumoase și desfete... pe tine, doar pe tine...

Nu e nevoie - și nici nu pot să mă rog prea mult. E în zadar. Mi se pare foarte greu. E din ce în ce mai târziu.

Curând, va fi prea târziu...

*

DASCĂLU IULIANA, clasa a X-a D

Omul de ghea

A nins peste inima mea,
A nins și mai ninge - și-i frig...
Strâng lângă pieptul zăpada,
Mă îngheață, dar vreau să o simt...
Ea este durerea pe care
mi-ai lăsat-o-năpăstrare, când m-ai părăsit...

*

Despre via

Copilul e omul atunci când se naște,
Copilul este când crește și se-nalță,
Copilul este la bătrânețe,
Când plânge, râde și din calde povești.

Să simți în tine copilul dintotdeauna
E darul cel mai mare.

Să poți dăruia alinare - urmează.

S po i visa frumos - e o mângâiere -
Iar s - i tr ie ti via a pentru cei dragi - suprema
Pl cere.

*

GHINI IULIANA, clasa a XI-a C

Sufletul

E atât de frig i-ntuneric - t cere i
Singur tate - fric i fiori:
Totul doare în jurul t u.

Întinde- i aripile sufletului - las - i trupul
Îmbibat în speran i puțin : zboar
Cu vloga min ii - c tre labirintul t u -
Rupe lan urile credin ei i zboar c tre infinit.

Vei fi cheia singur t ii tale
Vei fi hrana sufletului t u
Apa i p mântul vor fi una cu tine
i nu vei ti ce este r ul i durerea - doar binele i

Biruin a - le vei ti.

O lumin i un cântec î i vor pecetlui drumul
Cântecul - fin ca o velur - te va
Lumina - î i va împodobi trupul transparent
Cu mii de cristale.

E atât de cald i atât de luminos:
Cascad de sunete de harp alung singur tatea
Curaj i fiori de biruin te cuprind
În lumea ta - acum
Totul - dumnezeiesc
Plute te.

*

MOSCU MIHAELA, clasa a IX-a B

Plecare

Plec rile - sunt totdeauna triste
i-un gol adânc st gata s se fac -
O, fluturarea albelor batiste,
A celor ce r mân - sau care pleac !

Cine-ar putea s în eleag , oare,
Întregul dor al lacrimilor grele -
Amare stavile desp r itoare,
Ziduri lichide, -n piept, înal ele...

Cine-ar putea triste ea s-o-n eleag ,
În suflete pustiul când se las ?
Inima frânt e-n deriv larg -
În larg plecat , sau pe mal r mas .

Plâng ochii lacrimi calde, pân seac ,
i-ajunge pieptul scorbur uscat ...
Din lumea celor care astfel pleac ,
Nu se întoarce nimeni, niciodat ...

ce mai scriu profesorii no tri

AST ZI: Domnul profesor **C T LIN MOCANU**

Aforisme (i vesele, i triste)

*Unii sunt b tu i de Dumnezeu: nu tiu ce s mai fac cu banii.

*Sunt un om fericit: ofer atât de multe, pentru atât de pu in!

*Ce bine m simt când pot înfuria pe cineva, d ruindu -i o carte bun !

*Roadele Spiritului au valoare, dar nu pre .

*Cu un buchet de flori, po i r ni mai aprig decât cu o sabie: d ruindu -l cui nu-l merit .

*Unora nu le ajunge via a pentru a realiza ceea ce i-au propus; celor mai mul i, o zi le-ar fi suficient . i mai spui c omul nu-i efemerid !

*Omul sufer tot soiul de condamn ri: la închisoare pe via , la moarte, la a avea un aproape nedemn de sine etc. etc. Dar nimeni nu sufl o vorb despre cum e s fii con -damnat la via . R u trebuie s mai fie!

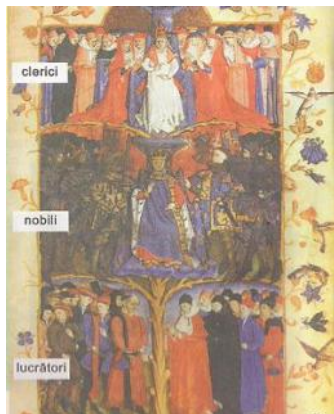
*Paradox. Citesc în pres despre un studiu: "Omul e singura fiin care se automutileaz în mod con tient." i - atunci m -ntreb: este omul crea ia lui Dumnezeu?

(Aforisme extrase dintr-un viitor volum)

o altfel de lec ie de dirigen ie

M-am gândit s v spun, de fiecare dat când apare un num r din revist , câte o poveste, de pe meleaguri dep rtate, o poveste a oamenilor vechi i mai în ele p i decât noi (preagr bi ii de azi) - care, fiind poveste, sigur v va pl cea mai mult decât ni te pustie de teorie goal , dintr -o or de dirigen ie. O poveste pe

care, de data asta, mi-a optit-o la ureche, într-o sear friguroas , de toamn târzie, o vrabie burzuluiit , ad postit de zloat sub streă ina casei mele din nord...Ia asculta i:

Reprezentare simbolic a societ ii medievale coreene *Mo , codi , smoc*¹(poveste coreean)

Cu multe veacuri în urm , pe vremea celor trei regate² - asupra cet ii Chionson³ s-au n pustit i-au înconjurat-o du mani f r num r - cât nisipul m rii.

Regele coreean din Chionsonul de-atunci n-avea nici o teni suficien i, nici arme îndeajuns i, mai cu seam , ducea lips de merinde, pentru a suporta un asediu îndelung. Cuprins de nelini te i disperare, chem la el pe trei *sionb* [om cu carte], care aveau titlul de *s nvon*[înalț titlu tiin ific i academic, în Coreea medieval] - vesti i pentru în elepciunea lor - i le porunci:

-Retrage i-v în cea mai lini tit sal a palatului meu - i sf tui i-v între voi cum s salv m Chionsonul, pe oamenii lui i dinastia! To i coreenii v - au respectat ani în ir, i v-au sl vit, ca pe oameni cu un spirit neîntrecut,

foarte puternic i luminat. A i beneficiat de tot ce-a fost mai bun, rafinat i sacru, între roadele p mântului i cerului coreean - bibliotecile, cu tablele con inând cele mai înalte *sutre*[versete, în care sunt ordonate rug ciunile buddhiste] i cele mai profunde tai ne buddhiste...A i beneficiat i de alte roade bogate - ce-a fost mai bun, mai parfumat i mai gustos de -ale mânc rii i b uturii - vi s-a pus la picioare. Pe toate vi le-au pus la picioare, ca ofrand adus spiritului vostru, oamenii din aceast cetate. A venit, acum, vremea s r spl ti i respectul i roadele, pe care v-am l sat s le culege i i s v înfrupta i din ele: aduna i-v toate puterile min ii i spiritului, i g si i solu ii de salvare pentru cetate, pentru poporul vostru, pentru bibliotecile sfinte! Pe timpul medita iei voastre pioase i de ob tesc folos, ve i avea pe mas mâncarea cea mai aleas , pentru trei zile.

Duce i-v i v face i datoria!

Cei trei *s nvon*i au ascultat de porunca regal i s-au retras în cea mai lini tit , care era, de fapt, i cea mai bogat împodobit i elegant sal a palatului. Dar, în loc s se cufunde, to i trei, în gânduri i s se fr mânte pentru soarta cet ii - au început, înc din primul ceas, s se certe între ei, care -i cel mai de tept i c ruia dintre ei trebuie s -i revin cinstea de a fi declarat salvator al patriei - m car c nici un gând de-al lor n-apucase a se îndrepta spre patrie, necum spre salvarea ei:

-Eu sunt, cu adev rat, omul cel mai matur i mai valoros al regatului! F r mine, palatul, reg ele, supu ii, ara - ar fi pr bu i i de mult i pierdu i - iar bibliotecilor coreene n-ar avea cine s le dezlege tainele, încifrate în hieroglif! Buddha pe mine m iube te! Sunt singurul care merit s port p rul prins în smoc! - striga primul înv at, *s nvon* Cion.

-Nici împletit în codi ! Mo ar trebui s por i, precum copiii mici, cu lapte la gur ! Voi nu v da i seama c , dac eu a muri, tot regatul ar trebui s se -mbrace în alb[culoarea doliului la buddhi ti], 1000 de ani! A i fi mor i to i, f r în elepciunea mea! - b tu cu pumnul în mas al doilea *s nvon*, pe nume Cihun.

-Sunte i nebuni amândoi i orbi! Bine, tu s por i codi , iar el mo - eu voi fi singurul care voi prinde smoc în cre tet! O mie de liang[aprox. 31,25 grame] de argint de mi s-ar pl ti pentru fiecare cuvânt ce-l rostesc, i înc ar fi prea ieftin, pentru cât adâncime i importan au gândurile mele! Sunt cel mai aproape de Buddha - mai c -l trag de vârful piciorului drept! - nu se l s mai prejos cel de-al treilea *s nvon*, Ciu, suindu-se pe mas i lovindu-i în cap, pe ceilal i doi, cu sandala împletit din fire de aur. Apoi, apuc str chinile cu mâncare, de pe mas (rezervate lor pentru medita ia de trei zile, pentru patrie...) - i zvrri!! în capetele colegilor într -ale în elepciunii!

i, astfel, se încinse o b taie i o p ruial în toat legea, între cei trei str luci i înv a i i patrio i, salvatori ai patriei...Nu auzeai, în înc perea cea elegant , decât strig te de felul acesta: "Tu s por i mo !", "Nici m car codi !", "Doar eu - smoc!" - i tot "mo", i "codi" i "smoc" - i trosc!, cu o crati în capul unuia, i pleosc!, cu un bol de orez în nasul altuia...

¹ -În Coreea medieval , vârsta i starea social a unui individ de sex masculin erau marcate prin modul cum î i aranja p rul: b iatul de pân la 10-12 ani purta p rul într-un **mo** pe frunte, b rbatul tân r, neînsurat, purta p rul împletit într-o **codi** , iar b rbatul însurat, deplin matur, î i purta p rul strâns într-un **smoc**, pe cre tet.

² -În Coreea medieval , peninsula era împ r it în trei regate: Kogurio, Pekie i Silla.

³ -Numele medieval al Seulului, capitala Coreei de Sud, d e azi.

Prăf se fâcure mobilele luxoase și tablourile pe mătase, mâncarea se risipi jalnic pe jos – feele celor trei sori ai învățurii buddhiste arătau că vai de ele, julite, însângerate și pline de sosuri...
 Peste trei zile, flămânzi și obosiți de bătăie, scuipături reciproce și de urletele “mo!”, “codi!”, “smoc!” – dădură se repeadă la uși și sceară de mâncare – uitând cu totul că rostul lor în acea cameră a palatului regal era să gândească la salvarea cetății și poporului coreean, iar nu ghiftuiala...
 Prea târziu! Prin canaturile smulse ale ușii năvăleau, deja, o tenie furioasă și ai dușmanului vicar torios – care, fără nici un respect pentru cei trei învăiați de elită, mai ales că nu vedeau trei frunzi înnegurate de gânduri, ci trei mutre învinețite și “însângerate” de sosuri – le rețeză, scurt și concis, la obiect, căpâșile, și le azvârliră în curtea palatului, peste celelalte mii de căpâșii anonime, ale locuitorilor Chionsonului.
 Nici o considerație și vai de cei care se ceartă pentru prioritățile ale recunoașterii fumurilor, orgoliilor de artă – și nu mi că un deget pentru a schimba în bine viața semenilor lor, sau a salva cetatea! Dar și mai vai de acel popor, care greșete în alegerea în elefților săi: va deveni un morman de biete hârci însângerate, sub puhoiul dușmanilor de tot felul... Când cetatea e în primejdie, doar solidaritatea și patriotismul o pot salva – iar nu ierarhia “mo ului”, “codi ei” ori “smocului”. (poveste de **ADRIAN BOTEZ**)

paradidactica

MINISTRUL I HOLOCAUSTUL

E drept că revista noastră e una cu circuit extrem de limitat (aproape închis) și, deci, nu ne ia nimeni în seamă, când afirmăm, criticăm ori tragem vreun semnal de alarmă, în legătură cu vreo mielie sau absurditate, din sistemul de învățământ românesc actual. Dar subsemnatul a tras semnale de alarmă și în ziare centrale (ex. *Cotidianul*-București, la care a colaborat un an – 1999) – și cei de sus tot nu simțeau că-i doare pe undeva... Ca înainte de 1989: în ceea ce mă neamăiam – revoltam, în aceea în care trebuia să ne dezamăniem – dezrevoltăm, pentru că nu ne asculta nimeni, la nici un nivel ierarhic. Așa că, precum pe orice român, ne-ajungă și pe noi lehamitea. Și, cât ne va mai fi îngăduit de la “stăpânire” să scoatem revistă a aceasta a Grupului Colar din Adjud – vom spune: în afară de Mihail Gora, ministrul “coalelor” din 1990, care ministru a tăcut mîlc (iar țigara lui n-a făcut nici bine, dar nici rău, cuiva) – toți ceilalți miniștri (ai învățămîntului, educației, dezeducăției, sau cum s-or fi mai numind ei), de cum au deschis gura, le-a ieșit porumbelul cataclismului din gură.

De-o pildă, domnul Alexandru Athanasiu, “actualul”: cum a venit la “diriguire”, cum a mințit – că examenele de titularizare, fixare etc. s-ar fi desfășurat “în regulă” – pe când televiziunile se întreceau în a arăta nereguli din toate județele (mii de profesori așteptând zadarnic subiectele 5-6-7 ceasuri, pe călduri sahariene, înfometă și însetă, înuși în arcul sârilor de concurs “să nu miște”, grile cu întrebări greșite etc.). “Televiziunea minte” – spunem mai toți. Bun, dar eu am stat personal, în condițiile sus-zise, însoțind pe un coleg care dădea examen. Și televiziunea “a mințit”, doar în sensul că realitatea era și mai groaznică decât reportajele TV: profesori leșinați în clase, profesoare gata să nască de stres etc.

Acum o săptămână, de cum deschid televizorul – îl văd și aud pe domnul Athanasiu, prezent cu “președinte”: se introduce, în manualele de Istorie ale liceenilor, neapărat (NE-APĂRAT! – adică, n-avem nici o apărare – scapă, din partea nimănui) un capitol cu “HOLOCAUSTUL”. Bine, domnule ministru, dar problema “holocaustului” este, încă, una nelămurită, este o problemă de dispută și dezbateră mondială – ce atâtea grabă s-o aducem, așă nelămurită de marii istorici ai lumii – tocmai în fața elevilor români? Și asta, prioritar!!! Adică, să lămurim istoria românilor (pe care, și așa, manualele alternative o tratează cât se poate de “alternativ”, adică foarte prost) – și să ne apucăm să învățăm istoria poporului lui Israel. Personal, am toată admirația pentru unii dintre strănepoții autorilor *Vechiului Testament*, și le studiez istoria, ca și pe a tuturor neamurilor de pe planeta Pământ – dar asta pentru că vreau eu – iar nu pentru că mi-o impune cineva. Dar, în cazul elevilor de liceu, care nu mai știu, în zilele noastre, cine a fost tefan cel Mare – nu e o prioritate, în nici un caz, ceva despre istoria altor neamuri – ci este prioritară istoria propriului lor neam, întru care s-au născut, și a propriilor lor strămoși, care i-au făcut, vor-nu vor, legatari testamentari. Uniunea Europeană și N.A.T.O. n-au cădere să ne dezlege de credință față de strămoșii noștri, față de testamentele lor teribile: Testament pentru Bucovina și înutul Herța, Testament pentru Basarabia, Testament pentru Ardeal, Testament pentru toate pământurile românești și pentru toți românii fideli și jertfitori neamului lor, Testament pentru Sfânta Limbă Românească, Testament pentru Legea Strămoșească Ortodoxă... și câte alte testamente, la fel de sfinte și absolut prioritare. Că guvernării noștri trecători, de azi, sunt iresponsabili ori trădători – asta n-are importanță, pentru aceste

testamente: DUMNEZEU i ISTORIA îi vor judeca - dar ne vor judeca, în primul rând, pe noi, ca NEAM CARE NU I-A F CUT MISIUNEA DUMNEZEIASC , PE P MÂNT!!!

De câiva ani, din pricina unor cedri morale inadmisibile, ale guvernărilor noastre, ne-am procopsit cu “controlori mondiali” ai istoriei românilor - care taie și spânzur, în paginile cronicii neamului nostru, afirmând că românii ar fi r spunz tori(mai ceva decât germanii) de “Holocaust”. Și scoatem din manuale, și din locurile publice, și din memoria noastră - personaje ale istoriei noastre(ex.: Ion Antonescu). Nimeni n-are dreptul să atenteze la spiritul nostru și la memoria noastră istorică. Cei care vor să spele creierul românilor - nu vor avea succes - cum, se pare, n-au avut nici măcar cu poporul german, pe care l-au infectat, timp de 60 de ani, cu autoculpabilizarea. Românii **au ocrōtīt** evrei, nu i-au predat lui Hitler. Subsemnatul, ca bucovinean (în Bucovina au fost cei mai mulți evrei, în perioada interbelică), pot da mărturie, în acest sens. Evreii trimiși la Bug, de Ion Antonescu, **au fost feriți, astfel, de “trenurile morții”**(trenurile germane, care duceau evrei în zona germană, la Auschwitz, Dachau, Büchenwald, Treblinka, Birkenau etc. - unde s-a murit în masă; cum? Asta încă este în discuție). Dar au existat, în Bucovina de Sud, sute și mii de familii de evrei care au stat bine-mersi, alături de români, suportând, împreună, vicisitudinile unui război pe care nu l-au pornit românii. (Evreii din România, sau emigrați din România, s-ar cuveni să caute și să descopere mormântul lui Antonescu, **pentru a-l și ruta, neam de neamul lor** - iar nu să uneltească, pe la tot felul de foruri mondiale, pentru a întina memoria Mare alului). Mai mult, îns: p rin ii , buncii, con-or enii mei - to i mi-au mărturisit că, **o mulime dintre evreii, a a-zis”disp ru ii” peste Bug, s-au întors, teferi-s n to i, c lare pe tancurile sovietice, i au început să taie și spânzure (la propriu!!!), în România, ca anchetatori ai Securității românești, în numele puterii comuniste, instaurate de Stalin, cu tunul, la noi, după 23 august 1944.**

Pentru care motiv, oare, domnule Athanasie, nu-i întrebați pe stăpânii dumneavoastră (cei care v-au ordonat să introduceți, în manualele liceenilor români, “Holocaustul”), **de ce nu sunt culpabilizați unghurii**, care i-au predat pe evrei lui Hitler, atât pe cei din Ungaria, cât și pe cei din Nordul Ardealului, luat cu hăpca de la România, prin Dictatul de la Viena, în 1940? Vă răspund tot eu, în locul lor (pentru că zadarnic a a tepta să catadicsească ei să vă răspundă dumneavoastră, iar dumneavoastră să catadiciși a -mă răspunde mie): pentru că unghurii ar urla ca din gură de arpe, prin “diaspora” lor și prin infiltrații lor din Senatul american (Tom Lantos et ejusdem farinae...). Căci unghurii nu au doar demnitate, ci au, mai ales, un tupeu fantastic, și - i știu, și - i apar interesul național (cum n-au făcut-o și nu vor face-o guvernanții români niciodată). Ba o fac chiar enervant și revoltător de bine și eficient(pentru ei), călcând în picioare orice adevăr istoric, care nu le convine. Or, guvernării românești, deși nu au de apărât minciuna, că unghurii - nu sunt în stare să apere nici măcar cel mai evident și curat adevăr. Și uite așa se face că adevărul, și românul, umblă mereu cu capul spart...

În definitiv, care “Holocaust”, în România, stimate domn? și de unde până unde evreii au avut, în istorie, parte de mai multe nedreptăți, și pierderi umane, și persecuții (în condiții de inocență absolută a lor...?) etc., decât oricare alt popor terestru - încât ar merita ca toată lumea subliniar să le învețe istoria pe de rost? **De ce nu-i obligăm noi, românii, pe toți europenii de vest și de est, și pe americani - să ne învețe istoria noastră, românească - învățându-i, astfel, propriile tradiții milenare?** Rile române au fost trdate și au pierdut oceane de sânge (OCEANE, domnule ministru al Educației!) din pricina tradițiilor - atât în întreg Evul Mediu, când au fost lăstate singure, în fața asaltului musulman asupra Europei - cât și în ultimul război mondial, când zadarnic a fost rezistența din munții României (și din câmpie...) - căci toată lumea “civilizată”(anglo-americanii, în primul rând) făcea urechea toacă, și neli să pe mâna mcelarului Stalin, și a acoliilor și din România. Haideți să impunem lumii întregi nu “Holocaustul”evreiesc (discutabil), ci genocidul REAL din România!(Dar nu, noi suntem niște mimoze tare pudice, când e vorba de interesul nostru național...Nu cumva să ne înjure căreva de la Strasbourg:”Băi, naționalistule!” E mult mai rău decât dacă ne-ar spune:”Băi, criminalule în serie!”...Vom da, în buclă, toată țara, ne vom pune sufletele pe tavă, dărându-le cui le vrea și cui nu - de frică să nu fim bătuiți, Doamne ferețe, că ne iubim neamul, că înem la țara noastră...).

De ce nu “Holocaustul”evreiesc (neapărat, cu majuscul !!!)? Pentru că nici evreii nu prea știu ce vorbesc, când pretind, și acum, după 60 de ani, cu pumnul sus, să li se recunoască statutul de “victime unice” mondiale, și de “victime ale holocaustului”. **Holos=întreg, haustos=de ars (grec.)**. Deci, “ardere în întregime” - termen luat de la obiceiul vechilor evrei, de a arde jertfele de la altare, în întregime. **Noi, românii, n-am ars decât lumânări ctre Dumnezeu - n-am ars nici un evreu** (există, însă, ROMÂNII arși de vii, în războaiele, dar și în “păcile” mondiale, ba chiar în crematoriile bucureștene, în care N-AU ARS EVREI - decât dacă familiile lor cereau asta, conform ritualului mozaic). De **Holocaust** ar trebui să se plângă (singurii din lume - fără să-i mai punem la socoteală pe vietnamezii arși cu napalm, în anii '60-'70, pe irakienii și sârbii iradiați în anii '99-2003 etc.) **JAPONEZII - care au fost arși DE VIE în întregime, la Hiroshima și Nagasaki, prin ordinul criminal al președintelui american Harry S. Truman (lansarea primelor bombe atomice) - de le-au rămas doar umbrele “fotografiate”, pe pereții caselor!!!**

Dar, oare, germanii au “ars în întregime” evrei (camerele de gazare etc.)? Subsemnatul nu se poate pronunța - dar, în lume, încă nu s-a sfârșit disputa, pe această temă. Evreul **Roger Garaudy** și ai lui susțin (cu argumente care pun pe gânduri) că NU. Și iată ce adaug: “Mitul holocaustului era profitabil pentru toată lumea: a vorbi despre <<cel mai mare genocid din istorie>> însemna, pentru colonialiștii occidentali, să facă uitate propriile lor crime: decimarea indienilor din America și traficul de sclavi africani - iar pentru Stalin, trecerea cu buretele peste represiunile sale staliniste. Pentru conducătorii anglo-americani, după masacrul de la Dresda, din 13 februarie 1945, care a făcut suferință, în fața războaielor cu fosfor, în câteva ore, 200.000 de civili, fără nici o rațiune militară, deoarece armata germană trebuia să se retragă pe întreg frontul de Est, în fața ofensivei fulger toare a sovieticilor(...)”. Martiriul evreilor devenea astfel ireductibil la oricare altul: prin caracterul său sacru, el era integrat în planul divin, precum Crucificarea lui Iisus în teologia creștină, inaugurând astfel o nouă epocă. Ceea ce va permite unui rabin să spună: <<Crearea statului lui Israel este răspunsul lui Dumnezeu la holocaust.>>” (cf. Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, Ed. Alma Tip, 1998). Evreul **Jean Gabriel Cohn-Bendit** scrie: “**Să luptăm pentru a fi distruse aceste camere de gazare ce sunt arhitecturi ale morții în lagăre, unde acum se tie că nu au existat niciodată, deoarece ne asumăm riscul de a nu mai fi crezuți nici despre ceea ce suntem siguri**”. Scriitorul și politologul evreu **Norman G. Finkelstein** (cf. *Industria Holocaustului*, Samizdat, 2000) îi acuză pe conaționalii săi că speculează tema “holocaustului”, pentru a trage foloase bănești uriașe, antajând statele lumii - și pentru a obține reclame gratuite (și agresive) - pe spina unor biete morți și chinuți, din trecut. Americanul **Thomas Nelson**, în *The puritans of Massachusetts, Judaism*, vol. XVI, nr. 2, 1967, scrie, negru pe alb: “For a pumnului evreu, astăzi, vine de la mama de o el american, care îl acoperă, și de la dolarii cu care este cumpărat (...). Statul israelian nu poate fi format decât după un breviar al urii, drept unică motivă a tinereții sale, a armatei sale, a întregului său popor(...)”. Armata israeliană invadează Libanul și omorâ acolo mii de oameni: opera iunea se numea: **PACE ÎN GALILEEA!!!**(...) În Israel, pentru a convinge că Palestina era un <<deșert>> înainte de înființarea statului Israel, sute de sate (palestiniene) au fost rase de pe fața pământului cu buldozerul, cu casele și acareturile lor, cu cimitirele și mormintele lor(...)”.

Și când în zilele evreii se ceartă astfel, și când americanii, “pajii” lor, se exprimă astfel - în cele viersuale (de interese meschine, de crimă și mișelie, dospite și colțitoare) - voi și -i implicați pe copiii noștri, domnule Ministru Alexandru Athanasie - făcându-i părtași la ...cum și -i spunem, pentru a nu intra sub incidența “legii Năstase”? Lăsați-ne cu MANUALUL nostru de Istorie (pe care, din păcate, încă nu-l avem, “grație” manualelor alternative și ideologiei globaliste care le-a creat) - lăsați-ne, vă rugăm din suflet, doar cu istoria noastră, de popor “sărac și cinstit”... și nefericit - dar, măcar, nu poltron și demagog.

Notă: Aflăm, în ultimul moment, că “Ion Iliescu a înființat o comisie patronată de Elis Wiesel, pentru studierea holocaustului din România”, preedintele adugând: “Nu trebuie să se treacă cu vederea realitatea că mulți români au acționat, la vremea respectivă, pentru salvarea populației evreiești din România” (*Adevărul*, joi, 23 octombrie 2003). Bun: a teptă și măcar, vă rugăm, domnule Ministru, rezultatele cercetărilor acestei comisii (sub rezerva că va fi foarte puțin probabil o muncă, în cadrul respectivei comisii, ferită de subiectivism și presiuni economico-politice asupra României...).

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

istoria mrturisirilor

(1673-1723)
caracterizat în
renascentist,
Mediu la
Cantemir
preocupărilor
compozitor),

DIMITRIE CANTEMIR I OPERA SA, ÎN VIZIUNEA LUI CONSTANTIN NOICA

Opera de înaltă erudiție a lui DIMITRIE CANTEMIR reprezintă încununarea curentului umanist românesc. Crtură diverse moduri - ilustru reprezentant al umanismului cel mai de seamă crtură al perioadei de trecere de la Evul Modernitate, primul savant român de talie europeană. a.m.d - aminte te de corifeii Renașterii, atât prin multilateralitatea culturală (istoric, geograf, etnograf, orientalist, filosof, scriitor și câștigat prin sinteza dintre creatorul de cultură și omul de acțiune.

“Dimitrie Cantemir se înalță pe treptele unei evoluții pluriseculare, reunind în forma sa intelectuală și în aspirațiile creatoare caracterelor, tendințele și direcțiile dezvoltării întregii culturi românești de până la el” - scrie G. Iva cu încredere în *Istoria literaturii române*. “Sinteză genială, Cantemir este anticipația, nu mai puțin extraordinară, a destinelor universalității pentru care opera sa și geniul său s-au servit de legitimare și simbol.”[1] El se situează nu numai la cumpănă de epoci și culturi - între feudalism și epoca premodernă, între cultura religioasă și cea occidentală, europeană, de stiluri culturale și de organizare politică - între umanismul renascentist și umanismul baroc, între filosofia (și practica) politică a războaielor feudale și cea a unei monarhii puternice, ereditare, care să asigure stabilitatea politică a țării și desfășurarea eficientă a activităților economice, dezvoltarea culturii naționale în context universal.”[2]

În prezenta expunere, vom încerca să ilustrăm viziunea lui Constantin Noica asupra coordonatelor și destinului spiritual ale acestei personalități situate la hotarul dintre medievalismul și premodernismul cultural românesc. Ilustrând “coborârea românească în istorie și pstrarea viziunii(...) statice a desfășurării istoriei noastre”[3], Noica alege trei momente culturale de culme: unul din secolul al XVI-lea, altul din cel de-al XVIII-lea secol, și al treilea din sec. XX: “În primul exemplu, se va vedea ce se petrece într-o conștiință orientată spre absolut, unde precumpănește eternul. În celălalt, va ieși la iveală criza și nemul umirea cu sine, pe care o trezește, în aceeași conștiință, precumpănirea caracterului istoric. Iar cel de-al treilea moment cultural, cel de azi, încearcă să aducă o împănare între planul eternității și cel al istoricității românești, dar sfârșete prin a fi o afirmație de luptă pentru valorile vii ale culturii. Momentele sunt reprezentate de: Neagoe Basarab, pentru sec. al XVI-lea, Dimitrie Cantemir, pentru sec. al XVIII-lea, și gânditorul Lucian Blaga, pentru ziua de azi.”[4]

Potrivit considerațiilor formulate de către Noica, domnitorul muntean Neagoe Basarab a reprezentat momentul istoric; odată însoțit cu Dimitrie Cantemir, “conștiința românească cântă în eșul și gustul lumescului, încercând să iasă din plasa eternității, în care pierdă prins. Dar, odată cu apariția în eșului vieții proprii a omului, conflictul dintre cele două planuri se reliefează. Iar atunci, faptul istoric este cel care primează, iar tot ce este atribuit lumii contemplative, tot ce este sterilizat, împănă în puterile sale creatoare de obsesia către cele viabile, apare într-o lumină nesatisfăcătoare. Când ia cunoștință de sine, sub impulsul evadării în planul istoric, conștiința românească este nemulă de sine. Așa va fi la Dimitrie Cantemir, și este una din cele mai izbitoare trăsături, pentru o eventuală istorie a vieții spirituale românești, faptul că, odată cu Cantemir, începe și spiritul de critică. Nu spiritul critic, care funcționează paralel cu activitatea creatoare, corectând-o, ci nemul umirea față de sine, nemul umirea care este și a cum este; nemul umirea aceasta care își astăzi însușește multe cugete românești, incapabile să împacă ceea ce simt cu ceea ce vor să devină. Cantemir este primul fenomen de criză din spiritualitatea românească, până atunci echilibrată și împănă, nu mulă de sine, dar împănă cu ceea ce i-a fost dat să fie.”[5]

Vorbind despre spațiul unde Cantemir și-a format și desvârșit profilul spiritual, Noica afirmă, fără puțin de tăgadă, că “în Constantinopol avea să găsească domnitorul nostru izvoarele culturii apusene”[6], că și în Rusia, “barbar încă, a lui Petru cel Mare, îi împiedică nu-și putea face pregătirea sa culturală (...). Despre Rusia este destul să spunem că - începe istoria literară cu Antioh Cantemir, fiul-poet al lui Dimitrie.”[7] La Constantinopol redactează Cantemir lucrările filosofice: *Divanul, sau gâlceava în eleptului cu lumea, sau giudeul sufletului cu trupul, Sacrosanctae scientiae indepingibilis imago* și *Compendium universae logices institutionis* - și de aceea s-a putut afirma cu îndreptărire că “a studia pe Dimitrie Cantemir înseamnă a refăcea starea Europei conștiințifice de la începutul sec. al XVIII-lea”. [8]

Analizând opera creatoare a moldoveanului, Noica evidențiază și critica adresată de Cantemir spiritualității românești și aflată în lucrarea *Descriptio Moldaviae*: “Dar de ce îi mustră Cantemir neamul într-o carte destinată exclusiv străinilor(...)? <<Din obiectivitate>>, spune Cantemir. Dragostea de patrie l-ar îndemna să-și laude neamul, dar dragostea de adevăr îl îndeamnă să-și arate pe față greșelile. Din setea de a fi obiectiv în judecata asupra neamului său, Cantemir sfârșete și chiar la excese. În orice caz, în aceeași carte în care vorbește cu celeritate despre nobila origine a românilor, sau despre însușirile hotărâte, cum ar fi cea de bravură, în aceeași carte în care pledează, parcă, pentru români - Cantemir se grăbește, fără temei, adesea, să-și critice. Este ceva inconsistent, și o lipsă de armonie în sufletul său înstrăinat. Inima, elanurile lirice ale gândului, îl îndreaptă spre în elegerea sa alea cum este, spre justificarea stării ei de inferioritate; conștiința lui de european, însă, îl face rigid și neînduplecat cu părțile ale căror resorturi adânci nu le mai vede. Cantemir decretează: cu excepția religiei dreptcredincioase și a ospitalității, abia mai găsim ceva ce ar putea merita laudă, la români. Aroganță și mândrie, spirit de ceartă, dar și concilian pește mărșă, îndemn spre viață uoară, nici mândrie, dar nici prietenie lungă, curaj deosebit de mare la începutul bătăliei, apoi tot mai puțin, inconstanță, spirit excesiv de tiranic uneori, excesiv de blând alteori, sunt câteva trăsături pe care vrea Cantemir să le vadă în firea românului. Compatrioții săi nu sunt amatori de litere, ba chiar le urăsc, spune Cantemir - uitându-se căruia erau și mai refractari decât românii, mult încerca să de soartă. <<îmi cred că oamenii învârtă și își pierd mintea>>, constată

cărturarul acesta, care a publicat în română o singură lucrare, filosofico-religioasă, de tinere, fără scriș, firete, vreun ecou[n.n.C.M:este vorba de *Divanul*]. Că Imperiul Otoman, spune el, atât de strănic, n-a putut supune un popor<<atât de incult și de neputincios>>, în doar de providență divină. Și totuși, constată Cantemir, neamul românesc a știut să-și conserve totdeauna neatinsă legile sale civile și cele bisericești - pentru că, ceva mai jos, în același capitol, s-a spus că românul nu se prea învârt de cele dumnezeiești. Iar când întâlnește curaj la români, îi spune? Fatalismul e cel ce le dă curaj!”[9]

Noica nu acceptă, însă, în totalitate, concluziile la care ajunge Cantemir, și caută sursa din care provin afirmațiile cantemiriene:”Atâtea porniri nu se explică numai prin excesul de obiectivitate în care cade, fașă de strâmb, Cantemir. Explică-i ea și mai adânc și o avea dintru început. Cantemir judecă după categorii etice, care nu sunt sau nu erau ale neamului românesc. Cantemir judecă după setea de cunoaștere și adevăr a apuseanului, sete care iar și nu însușește ea neamul românesc(...). Cantemir ar fi voit pentru neamul său o ieșire din istorie. Dar, dinainte încă de a-l vedea pornit pe căile devenirii și ale împlinirii istorice, el îl judecă din perspectiva unor criterii care nu-și găsesc locul aici. Cât nedreptate se făcea astfel neamului românesc, nu ne interesează nici de astăzi. E semnificativ însă faptul că nedreptatea vine de la un român, care iese din cadrul anistoric al vieții românești, spre a fixa, cel dintâi, termenii conflictului dintre ceea ce este etern și ceea ce trebuie să fie istoric în neamul românesc.”[10]

și concluzionează Noica:”Conflictul este cel de astăzi. Și astfel, cu perspectiva de venicie a lui Neagoe Basarab din sec. al XVI-lea și nemulțumirea de om al istoriei, care-l însușește ea pe Cantemir la începutul sec. al XVIII-lea, avem cei doi termeni ai unei drame, care dă încă sens viu frământărilor noastre românești.”[11]

*

În continuare, vom evidenția viziunea lui Noica despre “cercetarea în cuvânt” întreprinsă de Cantemir. Astfel, pentru a traduce “cele 5 glasuri ale lui Porfirie”, cunoscute termeni din lucrarea *Isagora*, noi spunem astăzi: “gen”, “specie”, “diferență”, “propriu”, “accident”. Cantemir spunea, în limba română, sub forma unor termeni echivalenți: “neamul”, “chipul”, “deosebirea”, “hâriiia”, “tâmplarea”. Iar atunci când nu găsea termeni echivalenți în limba vorbită, îi lua libertatea să creeze cuvinte noi, regândind, astfel, conceptele respective, Cantemir făcând prima încercare sistematică de creare a unei terminologii filosofice românești.[12] Despre 3 astfel de cuvinte vorbește Noica:”cein”, “câtin”, “feldein”: “Ele nu sună poate bine și n-aveau soris rău, dar ceva în felul lor de-a se întrușina ar putea să ne folosească, încă. Sunt tocmai cele ce vin în urma “glasurilor” amintite, și ele vor să redea primele 3 categorii aristotelice: substanță, cantitate, calitate.”[13] Mai departe, Noica explică mecanismul formării acestor cuvinte:”Luate așa, izolat, cuvintele sunt neînțelegătoare lingvistice și atât de tot. (Totuși marii oameni de cultură au pus în joc, fără succes, câteva din acestea: un Ha-deu, un Iorga). Dar puse laolalt, ele spun cu totul altceva. Nu sunt 3 cuvinte, ci sunt: o mentalitate filosofică și o lecție.”[14]

Grigore Tocilescu, desemnat de Academia Română în 1877 să copieze lucrările inedite ale lui Cantemir, aflate în fondul de manuscrise al Academiei din Moscova, indică diverse locuri în scrierile cantemiriene, în care, pentru categoriile logicii, el utilizează:”cein” - pentru”ce este”, “câtin” - pentru “cât este” și “feldein” - pentru”ce fel este”.

”Atunci în elegi: Cantemir încearcă să traducă în adânc, în ființa lor, categoriile lui Aristotel, reînființându-le și în limba română. El înlege - ceea ce nu se mai observă întotdeauna - că, în cele 10 categorii aristotelice, zac întrebările cugetului. Conceptele cele mai generale ale cugetului nu sunt altceva decât întrebările lui fundamentale: ce este? cât de mare? unde este? când este? Atunci, în traducerea acestor categorii (<<zece forme sub care Aristotel toate ființele lucrurilor cuprinde>>), definește Cantemir) trebuie să cauți și așa tocmai amintirea întrebărilor, ce apare deschisă ca întrebare în aproape toate categoriile aristotelice elinești.”[15]

Vom mai sta puțin asupra comentariilor lui Noica, referitoare la lexiconul cantemirian. Astfel, într-un articol publicat în revista *Steaua*, Noica scrie: “În zelul său de om cultivat, ce dorea să lăturea brusc a limbii sale, până la <<subirirea celei grecești>>, cum spunea Tocilescu, acum un veac, cercetându-și manuscrisele - Cantemir s-a pornit asupra limbii românești, a asuprit-o, iar asupririle sale, spre a vorbi în limba sa și a celor mai vechi - nu au reușit să <<pedepsească>> îndeajuns limba noastră, adică nu au educat-o.”[16]

”În acel ceas de cumpănă a limbii, încearcarea lui Cantemir, chiar nereușită, de-a îmbogăți limba cu vocabule și forme noi poate fi mai instructivă, sub unele raporturi, decât îmbogățirea neștiută a limbii. Așa cum în elegi un om și prin ce nu poate fi el, în elegi mai bine o limbă prin ceea ce nu poate primi ea. În istoria culturii noastre, Cantemir pare a fi luat asupra-și sarcina de-a duce până la limită lucrurile limbii.”[17] Continuă Noica, în aceeași notă:”Cantemir scrie într-un ceas când nu era numai nevoie de cuvinte noi; era un ceas când cuvintele vechi se mai puteau mîlăia. Când fierul limbii este încă roșu, el se poate îndoi. Dacă însă nu ajungi cu gândul îndrăgănat la acel ceas, în care se fereau lucrurile limbii, atunci limba și-e moartă și gândul asupra-și e mort.

Pentru Cantemir, nici gândul, nici limba nu erau moarte. De aceea, el le vede chinuindu-se și le chinuie, la rândul său. I s-a reproșat (spre a vorbi acum de sinteză) topica, uneori <<neromânească>>, a frazei, prin ezarea verbului la sfârșitul propoziției(...). De ce această supreală a limbii? Nu avea Cantemir care e spiritul limbii românești?”[18]

Dar, așa cum recunoaște Noica, “străduința lui Cantemir în a chinui fraza românească este ea însăși o lecție”[19], și ne îndeamnă “să-i în elegem și primii, pe cât se poate, cearta și asupreală. Nu pentru că era principe, dar pentru că, învârtit fiind pe cât era, a luat asupra sa și soarta de-a fi român din estul Carpaților și ne-a mutat în Europa.”[20]

Opera cantemiriană ”încunună această epocă de gestație a spiritului modern, de împletire a inovației cu tradiția, care a fost umanismul românesc. La contradicțiile unei epoci de tranziție, se adaugă contradicțiile spiritului mobil al lui Cantemir, care a trecut prin diverse ipostaze, a încercat diverse maniere, și-a schimbat preocupările. De la tânărul autor al unor opere literar-religioase, sau filosofice-teologice, ca *Divanul*, sau *Sacrosanctae* - la savantul de factură europeană - există, incontestabil, o evoluție.”[21]

Nu putem încheia expunerea noastră altcumva, decât cu dizertația lui Noica despre “modelul Cantemir în cultura noastră”: “Într-un ceas istoric al sinelui înnebunit”, cum spun indienii, când unii dintre europenii cei mari și murașii iese sub spaima anului 2000(Clubul de la Roma) și alții sub delirul erei răscolurilor (doar ceva ca fotosinteza, și omul ar deveni, dintr-o dată, <<fiu al soarelui>>, înmulțindu-se, trăind oricât și roind în spațiu oricât), este loc și pentru **posibilul românesc**, sub semnul lui Cantemir, sub semnul structurilor în lemn din Maramureș, sau sub semnul lui <<ar fi și fie>>, din cugetul și vorbirea noastră.”[22]

Note bibliografice

1-Din bogata literatură critică, referitoare la opera lui D. Cantemir, pot fi reținute următoarele lucrări: G. PASCU, *Viața și operele lui Dimitrie Cantemir*, Buc., 1924; T. CIOBANU, *Dimitrie Cantemir în Rusia*, Buc., 1925; I. MINEA, *Despre Dimitrie Cantemir. Omul, scriitorul, domnitorul*, Iași, 1926; N. IORGA, *Despre Dimitrie Cantemir*, V. Ileni de Munte, 1935; N. BAGDASAR, *Filosofia românească, de la origini până astăzi*, Buc., 1941(cap. Dimitrie Cantemir); P.P. PANAITESCU, *Dimitrie Cantemir. Viața și opera*, Buc., 1958; C. M. CIUC, *Dimitrie Cantemir*, Buc., 1962; D. B. D. R. U., *Filosofia lui Dimitrie Cantemir*, Buc., 1964; T. GIOSU, *Limba lui Dimitrie Cantemir*, Buc., 1973; I.D. L. UDAT, *Dimitrie Cantemir. Viața și opera*, Iași, 1973; “Secolul XX”, XI-XII, 1973(număr omagial); *** *300 de ani de la nașterea lui Dimitrie Cantemir*, Buc., 1974; *Dimitrie Cantemir interpretat de...* - antologie de S.C. DUMITRESCU, Buc., 1974; GH. AL. CAZAN, *Istoria filosofiei românești*, Buc., 1984(cap. D. Cantemir); P. VAIDA, *Dimitrie Cantemir*, în *Istoria filosofiei românești*, I, Buc., 1985; G. C. LINESCU, *Istoria literaturii române, de la origini până în prezent*(cap. D. Cantemir: filosof și romancier), Buc., 1986; EC. AR. LUNG, *Dimitrie Cantemir. Contribuții documentare la un portret*, Buc., 1989;

2-Ediții ale operei lui D. Cantemir: *Operele principelui Dimitrie Cantemir*, publicate de Academia Română, I-VIII, 1872-1901; *Istoria Imperiului Otoman. Creșterea și scăderea lui*. - trad. rom. de dr. Ios. Hodosi, I-II, Buc., 1876; *Hronicul vechimei a Romano-Moldo-Vlahilor*, publicat de Gr. G. Tocilescu, Buc., 1901; *Sacrosanctae scientiae indepingibilis imago*, mss. lat. 76 al Bibliotecii Academiei, publicat sub titlul *Metafizica*, trad. după originalul latin de N. Locusteanu, cu o prefață de Em. C. Grigora, Buc., 1928; *Monarchiarum phisycæ examinatio*, text stabilit și tradus de I. Sulea-Firu, în “Studii și cercetări bibliografice”, V, 1962; *Istoria ieroglifică*, ed. îngrijită și studiu introd. de P.P. Panaitescu și Ion Verde, Buc., 1964-1965; *Istoria ieroglifică*, text stabilit și glosar de St. Toma, prefață de V. Cândea, studiu introd. și note de N. Stoicescu (*Opere complete*, IV), Buc., 1973; *Cartea tiin ei muzicii*, trad. text turc și studiu introd. de Eug. Popescu-Judet, Buc., 1973; *Descriptio Moldaviae – Descrierea Moldovei*(ed. bilingv., trad. după originalul latin de Gh. Gușu, introd. de N. Holban, comentariu istoric de N. Stoicescu), Buc., 1973; *Locuri obscure în catehismul unui anonim*, trad. și comentariu de prof. T. Bodogae, în B.O.R., IX-X, 1973; *Viața lui Constantin Cantemir*, text stabilit și tradus de R. Albala, introd. de C.C. Giurescu, Buc., 1973; *** *Historian of South East European and Oriental Civilisations*, extracts from *The History of the Ottoman Empire*, edited by Al. Dușu and P. Cernovodeanu, Buc., 1973; *Divanul*, ed. îngrijită, studiu introd. și comentarii de V. Cândea, text grec. de M. Marinescu-Himu(*Opere complete*, I, ed. critic publicat sub îngrijirea lui V. Cândea), Buc., 1974; *Sistemul sau întocmirea religiei muhammedane*, trad., studiu introd. și comentarii de V. Cândea, Buc., 1977; *De antiquis et hodiernis Moldaviae nominibus și Historia Moldo-Vlachica*, ed. Critic, trad., introd., note și indici de D. Slușanșchi(*Opere complete*, IX, tom I), Buc., 1983.

3-G. IVAȘCU, *Ist. lit. rom.*, I, Buc., 1969, p. 242.

4-AL. T. NASE, *O istorie umanistă a culturii române*, II, Iași, 1995, p. 253.

5-C. NOICA, *Pagini despre sufletul românesc*, Buc., 1991, p. 11.

- 6-Ibidem, p. 11-12.
 7-Ibidem, pp. 18-19.
 8-Ibidem, p. 19.
 9-Ibidem.
 10-Ibidem, p. 21.
 11-Ibidem, pp. 23-25.
 12-Ibidem, pp. 25-26.
 13-Ibidem, p. 26.
 14- T. GIOSU, *Limba lui Dim. Cantemir*, Buc., 1973.
 15-C. NOICA, *Cuvânt împreun despre rostirea românească*, Buc., 1966, p. 110.
 16. Ibidem.
 17-Ibidem, pp. 110-111.
 18-Idem, *Istoricitate și eternitate. Repere pentru o istorie a culturii românești*, V-VI, Buc., 1989, pp. 62-63(vezi și *Steaua*, an XXIV-1973, XXIX, pp. 7-8).
 19.Ibidem, p. 64.
 20-Ibidem, p. 66
 21-Ibidem, p.67.
 22-Ibidem.
 23-P.Vaida, *Dimitrie Cantemir*, în *Ist. filosofiei rom.*, I, Buc., 1985, p. 222.
 24-C. NOICA, *Modelul Cantemir în cultura noastră, sau Memoriu către Cel de Sus asupra situației spiritului în cele trei țări românești*, în *Via a Rom.*, an LXXXVIII, 1993, pp. 16-17.

prof. **C T LIN MOCANU**

calea, adevărul și viaa

MEDITA II ASUPRA SFINTEI CRUCI

Stau îngenuș, sub bolile blânde arcuite ale bisericii din sat. Stau în fața iconostasului - în fața crucii de aur, de deasupra porților împărătești, ale altarului. Cu 2.000 de ani în urmă, pe o cruce neagră, butuc nou, oribil, de lemn, era răstignit Mântuitorul Hristos. În sângele lui de foc a curs pe această cruce - înălțat de pe brațele de lemn, sângele de lumină orbitoare al Dumnezeui-Hristos - a luat zbor de vifor, peste lumea întreagă, arzând pe cățele omenirii, pe strădăni, peste veacuri, nestins focul în care ard, deopotrivă, Păcatul și Moartea.

Spunea cineva: "Pe vremea lui Hristos și a apostolilor și martirilor - erau blide de lemn și suflătoare de aur. Acum, sunt blide de aur și suflătoare de lemn." De tinichea. Credința, care "cu moarte premoarte" calcă - a sălbătici. Degeaba crucea altarului e de aur - căci mulți dintre noi, tinerii, o privim doar și spunem: "Mda, e drăguț. Dar prea simplu - ar trebui o formă mai complicată, uchișor, fistichie, conform cu estetica modernă... Ortodoxia trebuie să fie în pas cu vremurile și cerințele contemporaneității." Nu: Crucea Sfântă a Ortodoxiei e ceea ce este Hristos. Așa cum Hristos nu poate fi nici modern, nici nemodern, ci HRISTOS CEL VECHNIC DUMNEZEU - tot așa, crucea nu poate fi nici modern, nici nemodern, ci, sfântă de sângele mântuitor, e Sfânta Cruce întru vecie, prin care ne dobândim, fiecare și totdeauna, Mântuirea. Închin-te, cutremurat de emoție, omule creștin, când treci prin fața Sfintei Crucii, cea de pe Biserică, ori de la troiara crucii de drum... Căci nu se ține de drum - a hărăzit Dumnezeu: fii pregătit, în orice clipă, să apari în fața Judeului Dumnezeiesc în înfricoșător. "Dacă ne-am gândi, în fiecare zi, că acea zi e ultima a vieții noastre, am fi mai buni." În fața Judeului lui Dumnezeu, singura apăsătoare în fața Sfintei Crucii și Mântuirii. Crucea zborului Învierii. Adu-ți Crucea ta în fața lui Hristos, omule, în fața Scaunului de Judecată al Tatălui - și, prin vederea ei, Dumnezeu îți va ierta iele: căci îți va recunoaște Fiul, pe care, prin Crucea Sfântă, tu Îl-ai oferit, cu toate promisiunile Lui, întru mântuirea omenirii. "Părinte veșnic, prin mâinile neprihănite ale Mariei și prin Inima Dumnezeiască a lui Hristos, îți ofer pe Dumnezeiescul Tău Fiul de pe Cruce, răstignirea și înălțarea Sa pe lemnul Crucii, răstignirea Sa de la mâini și picioare și cele trei izvoare de Sfânt sânge, izvorâte pentru noi - și văzându-L

pe Fiul T u, vezi-m i pre mine, p c tosul, prin Fiul T u, ca Fiu al T u! Îndur -te , Doamne al meu, i , prin patimile Fiului T u Iisus, socote te-m r scump rat, pe mine i pe to i semenii mei p c to ii! Sub semnul Dumnezeie tii Cruci, arde i spal , Tat al Meu, toate p catele sufletelor noastre s rmane i smerite, de Tine i de puterea Ta recunosc toare! Amin.”

eleva **VERONICA HUMINIUC**, clasa a XI-a D

întreb rile (i r spunsurile) tinerilor cre tini

La întrebarea cu dublu con inut, “Ce înseamn pentru tine Sfânta Cruce i cum sim i tu Sfânta Cruce?” - elevii clasei a XI-a A au dat mai multe r spunsuri definitive, decât de sim ire. Dar nu lipsesc nici acestea din urm . S spicuim, cu aten ie, r spunsurile recep ionate, la ancheta revistei noastre. Toate r spunsurile date dovedesc c , în ciuda vremurilor cu “vânt de ateism” i de prigoan a sufletelor, de c tre BANUL MAMONIC, tinerii, în marea lor majoritate, nu i-au pierdut bunul-sim , dreapta m sur i dreapta credin . **BÂRA FLORIN**: “În primul rând, Sfânta Cruce este o s rb toare în calendarul cre tin, atât ortodox, cât i c atolic. Sfânta Cruce este un mijloc de ap rare al omului, împotriva for elor r ului (demoni, fărmece, strigoi etc.). Aceasta, pentru sfin enia ei, pe care a c p tat-o, prin r stignirea lui Hristos pe ea. Pentru mine, Sfânta Cruce este o icoan pe care trebuie s-o port în suflet mereu(...). Simbolistica Crucii, în cre tinism : Ea îmbr i eaz **VALEA PLÂNGERII**, unde suntem noi - Ea ne aminte te s ac ion m, aici, în **VALEA PLÂNGERII**, avându-L exemplu pe Fiul Domnului, lep dându-ne de p cat: <<Doamne Cel de Sus, iubit,/ Cruce-n mine ai zidit,/ Dar eu am p c tuit!>> Crucea Domnului **TREBUIE** s ne amintesc de R stignirea Domnului i de via a Lui pe P mânt, El fiind un exemplu, neatins de nimeni, dar care trebuie s fie idealul de comportament al oric rui om .” **MIRON GABRIEL-ADRIAN**: “În timpul lui Cristos, moartea pe cruce era cea mai ru inoas pedeaps . Prin moartea Domnului nostru Isus Cristos, El a sfin it i a onorat acele buc i de lemn, care au devenit Sfânta Cruce. Din acel moment al mor ii lui Isus, fiecare c re tin respect aceast Cruce i o poart cu el i în el mereu, sau este prezent în orice cas cre tineasc . Prin Cruce se în elege mântuirea rev rsat asupra oamenilor. Prin Cruce, mul i se pot salva de p cat, redobândindu - i calit ile i iertarea lui Dumnezeu.” **MUNTEANU MARIAN ALIN**: “Cruce se face, de obicei, atunci când ai nevoie de Dumnezeu, când sim i c cel r u te cuprinde. În sinea ta, încerci s lup i - i, cu ajutorul lui Dumnezeu, scapi de diavol i de ispitele sale(...). Majoritatea tinerilor fac Sfânta Cruce doar atunci când au nevoie de ajutor din partea lui Dumnezeu - dar cei de la sate fac cruce chiar i când pleac la drum, chiar dac se duc numai peste drum la magazin. Nu mai spun c , dac merg cu ma ina i v d o troi pe marginea oselei, nu trec pe lâng ea f r s se închine la Bunul Iisus Hristos.” **BUC TARU MARIUS**: “Prin Sfânta Cruce, Hristos ne-a ar tat cine este cu adev rat(...) Pentru mine, Sfânta Cruce înseamn o mare bucurie a sufletului, pe care o întâmpin, de fiecare dat cân d merg la biseric . De fiecare dat , o primesc cu aceea i dragoste, acas , pe drum, oriunde m -a g si.” **ANTON VIOLETA**: “Eu simt Sfânta Cruce ca pe o minune l sat de Dumnezeu, nou , p c to ilor. (...)Sfânta Cruce este “chipul” lui Dumnezeu. Dumnezeu a trimis-o pentru noi i pentru mântuirea p catelor noastre. (...)Se spune c în ziua Sfintei Cruci se produc minuni, pe care le v d oamenii cu adev rat credin - i li se arat , înainte de moarte, Iisus Hristos, cu Sfânta Cruce. S sl vim Crucea i s ne închin m Ei, poate a a vom ie i i noi la lumin , vom avea o via mai lini tit i mai bun .(...) Asta nu înseamn c ar trebui ca, fiecare om, s - i atârne de gât o cruce mare cât toate zilele: degeaba por i crucea cu tine, dac nu ai încredere deplin , în Ea i în Dumnezeu. S ai, întâi, Crucea în tine - apoi, po i s-o pui i la gât.Crucea este Hristos.” **NICA BUCUR IONU VIOREL**: “Sfânta Cruce, pentru noi, este un drum pe care se arat puterea i dragostea pe care a avut -o, pentru noi, Iisus Hristos.” **DUMITRA CU BOGDAN**: “De fiecare dat când privesc Sfânta Cruce, mi se trezesc în suflet sentimente de smerenie, milostivenie - i, totodat , groaz , pentru c tiu c am p c tuit, i Hristos a trebuit s se r stigneasc i pentru mine. tiu c nu exist p cat f r pedeaps .Dar tiu c m pot mântui, prin Crucea Sfânt .” **DUMITRACHE MIH I** : “Dac nu crezi în Dumnezeu, nu po i s crezi nici în Sfânta Cruce. i invers.” **BICHINE M D LINA**: “Eu simt Sfânta Cruce ca pe un dar ceresc. Odat ce mi -am f cut Sfânta Cruce, m simt mult mai aproape de Dumnezeu, protejat de Dumnezeu.” i iat un suflet de cre tin dreptcredincios, care a f cut cuno tin (împotrivindu -se cu succes) cu neoprotestantismul negator de sacralitate a Crucii lui Hristos - **TRIF IONU ALIN**: “De i mul i spun c nu e bine s se fac semnul Sfintei Cruci, pentru c , crucea, spun ei, este o unealt de tortur , pe care Iisus Hristos i -a jertfit via a, i c , atunci când este f cut , e ca i cum I -ai spune c L -ai ucide din nou - eu îns cred c Sfânta Cruce purific i, cum se spune i în *Biblie*, alung pe Satan. Ea simbolizeaz echilibrul între lumea de pe P mânt i lumea de dincolo. Orizontala Sfintei Cruci adun oamenii, îi purific i îi trimite, prin vertical , în func ie de faptele bune sau rele - spre Cerul-Rai, sau spre Iad.”(*Elevii clasei a XI-a A*)

pagina profesorului

AST ZI: **EDUCAȚIA FIZIC : NECESITATE, SAU OBLIGAȚIE A ELEVILOR?**

Educația fizică este o componentă esențială a educației generale. Ea se adresează tuturor indivizilor și nu doar celor care au anumite deficiențe fizice și/sau mentale), indiferent de vârstă, sex, ocupație, credință religioasă, apartenență politică etc. Educația fizică are un preponderent caracter formativ, pregătind subiecții pentru viață, pentru existența cotidiană, adresându-se cu precizie corpului uman (armonie, forță), calităților motrice necesare unui randament crescut în muncă (viteză, forță, îndemânare) și, nu în ultimul rând, deprinderilor motrice din ramuri și probe sportive (fotbal, atletism, gimnastică, înot, schi etc).

Componentă esențială a vieții, mișcarea, derivată din aceasta, exercitiul fizic - se constituie într-un adevărat izvor de sănătate, practicarea acestor exerciții recomandându-se din fragedă copilărie până la bătrânețe.

Realizat, inițial, în cadrul familiei, sub supravegherea părinților, apoi la nivelul colii, în lecțiile de educație fizică, sau în activitățile extracolare - pregătirea fizică a elevilor este strâns corelată cu cea intelectuală, eficiența procesului de instruire fiind condiționată de alternarea orelor de intensă solicitare intelectuală, cu cele practice - sub forma exercitiului fizic. Efortul intelectual depus de elevi, datorită cerințelor tot mai mari în domeniul educațional, precum și gradul ridicat de confort al majorității tinerilor (timp liber, discotecă, baruri, Internet-café etc.) creează premisele unui mod de viață tot mai sedentar, al acestei categorii de indivizi. Cercetările au dus la concluzia că elevii care țin să îmbine, judicios, eforturile intelectuale, cu cele fizice - au indici funcționali superiori, o capacitate sporită de aprofundare a cunoștințelor predate la coală. Este demonstrat, astfel, influența favorabilă a educației fizice și sportului asupra întăririi și dezvoltării fizice și psihice armonioase, recreerii, destinderii celor care le practică, rolul acestor activități, ca elemente de compensație și stimulare biologică, în efortul depus, zilnic, de elevi, la coală.

Dar, practicarea educației fizice și sportului înseamnă, totodată, îmbunătățirea progresivă a calităților fizice, învățarea și perfecționarea deprinderilor motrice de bază (aruncare, săritură, mers, alergare) și specifice diferitelor ramuri de sport (handbal, gimnastică, atletism, fotbal), formarea caracterului și profilului moral al elevilor, exprimate prin voință, curaj, spirit combativ, punctualitate și disciplină, împlinirea (și chiar subordonarea intereselor personale) cu cele ale colectivului din care face parte.

Toate aceste atribute atestă faptul că educația fizică și sportul sunt nu numai mijloace de întărire a sănătății, de creștere a capacității fizice și intelectuale, de dezvoltare armonioasă, complexă a elevilor - dar și elemente constitutive în formarea caracterelor, în educarea generală a tinerei generații.

Lăsând deoparte antrenamentul sportiv, care se adresează unui grup restrâns de indivizi, ce îndeplinesc anumite condiții, pentru practicarea sportului de performanță (de obicei, în cadrul cluburilor sportive colare) - Educația fizică - or de curs - inclusă în planul de învățământ la toate ciclurile (primar, gimnazial, liceal și, chiar, universitar) are rolul și locul ei, bine stabilit, în orarul și timpul fiecărui elev. Întrebarea vine de la sine: este necesară Educația fizică în coală? Din cele spuse mai sus, reiese rolul mișcării, în viața de zi cu zi și, implicit, la coală. "Dar de ce să fac Educație fizică organizată?" - este întrebarea pe care i-o pun, deseori, elevii care vin, și în acest domeniu, cu goluri din coala generală. Organizată - însemnând că profesorul respectă toate principiile lecției (organizarea grupului, încălzire etc.). De ce? Pentru că profesorul este singurul care poate demonstra, corectă, explica anumite ramuri sportive, exerciții, structuri tehnico-tactice, regulamente necesare bunei desfășurări a orei, în condițiile respectării programei colare. "De ce să vin în echipament adecvat la oră?" - se întreabă același elev dezorientat de mult. Doar și blugi sunt elastici, și puloverul este larg - dar nu sunt compatibile cu ora de Educație fizică (așa cum nici harta de geografie nu are ce să caute la ora de matematică). Un echipament adecvat (trening și adidași) ajută elevul, permițându-i să execute numeroase mișcări cu grad de amplitudine mare, iar profesorul poate urmări mai bine execuția elevului. Ar fi foarte bine (din punct de vedere igienic) ca elevii, după ora de Educație fizică, să se schimbe de tricou și trening, în așa fel încât, la următoarele ore, ceilalți colegi-profesori din cancelarie (profesori la aceeași clasă, la care, anterior, s-a efectuat ora de Educație fizică), nici să nu-și dea seama (olfactiv...) că elevii au avut Educație fizică, înainte. Acest lucru îi îndeamnă pe elevi să ia o atitudine pozitivă asupra sănătății lor și să-i respecte pe ceilalți profesori, de alte specialități, la rândul lor, să fie respectați.

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului a acordat, pentru clasele IX-X - câte 2 ore, iar pentru clasele XI-XII - câte o oră pe săptămână, pentru această activitate (obligatorie) a elevilor. Este foarte puțin, mai ales pentru cei din clasele terminale. Totuși, în cadrul examenului de bacalaureat, o probă la alegere poate fi

Educația fizică. Rolul profesorului este acela de a conștientiza elevul asupra nivelului său de pregătire, pe parcursul anilor de liceu. Notele de la clasă nu reflectă, întotdeauna, nivelul de pregătire al elevilor - și, de aceea, un elev de 8-9-10 la clasă, în momentul obținerii unei note de 6-7 la bacalaureat, are un ocazional. Baremurile la bacalaureat sunt puțin mai dure decât cele de la clasă, dar nimic din ce se cere la examen nu este dinafara programei pentru liceu - deci, un elev care nu a lipsit și a participat activ la ore - este imposibil să nu ia notă mare la examen.

Asupra celor spuse mai sus, am ruga elevii să înțeleagă că Educația fizică este, pe de o parte, militarizat (din punct de vedere al disciplinei și solicitării fizice a elevilor), dar, pe de altă parte, este singura oră la care ei se pot destinde, fiind unica oră care se desfășoară în aer liber (de regulă). Și se înțelege că Educația fizică, dincolo de faptul că, prin programa școlară, este obligatorie - este necesară, pentru a deveni mai frumoși și mai armonioși, ca oameni, și pe dinafară, și pe dinăuntru - latinul neminându-i neexagerând cu nimic, atunci când zicea: "Minte și nădăd, în trup și nădăd".

prof. **ILIE GABRIEL**

autori reamintiți - texte reînviat

AST ZI:

EMILY DICKINSON (1830-1886). Cea mai importantă poetă americană. Structură genială. Născută la Amherst (fiică de avocat), de la vârsta de 30 de ani și până la moarte (timp de 26 de ani), s-a supus reclusiunii în casă și curte, apoi în propria cameră, de unde-și lăsa mesajele domestice sau scrisorile, legate cu o sfoară, pe fereastră. N-a interesat-o nici măcar Războiul de Secesiune (1861-1865), dintre Nordul și Sudul S.U.A.!!! N-a căutat, în nici un chip, celebritatea - și n-a primit, în toată viața ei, decât un premiu: la un concurs...culinar...Toată opera ei (cca. 1800 de poeme) a apărut postum... - în patru compartimente: poezii despre viață, despre dragoste, despre natură, despre timp. O poezie de o modernitate stranie, absolut uluitoare - dar și de o profunzime unică, în poezia americană a tuturor timpurilor.

(The Poet)

Poet e cel ce scoate
Un straniu în eles
Din Sensuri la-ndemân
și un Parfum ales
Din specii familiare
Ce-n fața uii pier...
Întâi Poetul - Soarele

E-al doilea, negrețit,
Pe urmă Vara - Paradisul
și - Lista s-a sfârșit -

Retrospectiv - în Cel Dintâi
Începe Lumea toată ...

*

(Nobody knows this little rose)

Ne știut de nimeni, acest mic Trandafir -
O fi fost pelerin - cine tie -
De nu-l culegeam eu însă mi pe drum
și nu i-l dam iedă
Doar unei Albine îi va lipsi -
Doar un Flutur întors

De departe, la pieptul ei va dori
Să se culce, frumos -
Doar o Pasăre se va mira -
Doar Brizei îi va fi dor -
O, pentru-o Floare ca tine
A murit atât de ușor!

*

(I went to heaven)

M-am dus în Cer -
Era un Oraș mai mărunt
Luminat de-un Rubin -

Căptușit cu Fulgi -

Măi tăcut - ca un câmp

În Roușcă lădat -
Ca un splendid Tablou -
De Nimeni pictat.

Oamenii - Molii -
Casele - dantele u oare -
Datoriile - Funigei -

Numele - de P s ri polare -
Aproape-a fi fost
Bucuroas

În a a Societate
Aleas .

(I fear a man of frugal speech)

M tem de-un Om zgârcit la Vorb
M tem de Taciturn -
Întrec un Vorb re - i cu
Flecarul m descurc -

Cu cel ce- i dr muie te vorba
Când Restul d ce are -
Sunt mai precaut i-l b nui
C e de-un Rang mai Mare.

*

(The martyr poets - did not tell)

Poe ii martiri - n-au spus-o - i totu i
i-au schimbat Suferin a-n Silabe -
Ca s dea - când numele lor amu e te -
Curaj F pturilor slabe -

Martirii Pictori - nu au vorbit nicicând -
Testamentul e-n Opera lor - mai curând -
Când luciditatea mâinii e moart -
Arta P cii o caut - Unii - în Art .

*

(Afraid! Of whom am I afraid?)

Mi-e fric ! De cine mi-e fric ?
Nu de Moarte - Cine e Ea?
Port reasa din Casa Tat lui meu
Tot atâta m-ar intimida!

Dintr-o Existen - ori Dou -
Ca un dumnezeiesc Decret -

De-Nviere? R s ritul oare se teme
De Ziua ce mâine-o s vin
Cu fruntea ei preten ioas ?
Coroana-mi mai iute-i de vin !

De via ? Ciudat ar fi s m tem
De-un lucru ce m cuprinde concret -

(trad. d e Veronica Porumbacu)

*

IOAN ALEXANDRU (1941-1997), n scut la Topa Mic , jud. Cluj.

Începându- i cariera sub zodia poeziei modernist-existen ialiste - va deveni, treptat, poetul român contemporan cu cel mai conving tor fior mistic cre tin, dublat de un autentic i profund suflu na ionalist. Debut eaz în 1964, la 23 de ani, cu volumul *Cum v spun*. Urmeaz volumele: *Via a deocamdat* , *Infernul discutabil* , *V mile pustiei* , *Imnele bucuriei* , *Imnele Transilvaniei* , *Imnele rii Române ti* , *Imnele Putnei* etc. ine prelegeri religioase i patriotice studen ilor Universit ii din Bucure ti - cu o for de convingere aproape hipnotizant , i cu un mare curaj (înând cont de ateismul declarat al guvern n ilor dinainte de 1989). Lovit de o boal cumplit , se stinge într -un anonim cvasi-total i nedrept, în vremurile tulburi, care au urmat anului 1989.

Lumin lin

Lumin lin lini lumini
R sar din codri mari de crini.
Lumin lin cuib de cear
Scorburi cu miere milenar
De dincolo de lumi venind
i niciodat poposind
Un r s rit ce nu se mai termin
Lin lumin din lumin lin .

Cine te a teapt te iube te
Iubindu-te n d jduie te
C într-o zi lumin lin

Vei r s ri la noi deplin .
Cine prime te s te cread
Trei oameni vor veni s -l vad .

Lumin lin lini lumini
R sar din codri mari de crini.
I-atâta noapte i uitare
i lumile-au pierit din zare
Au mai r mas din veghea lor
Luminile luminilor.
Lumin lin lini lumini
Înstr înându-i pe str ini

Lumin lin , nunt leac
T m duind veac dup veac
Cel întristat i s r cit
Cel plâns i cel nedrept it
i pelerinul însetat
În vatra ta a înnoptat.
Lumin lin leac divin
Încununându-l pe str in
Deasupra stinsului p mânt
Lumin lin logos sfânt.

Iobagii

Amiros ranii-a fluturi i-a p mânt,
Amiros ranii-a oi i a ninsoare,
Amiros ranii-a lacrimi i lumini,
Amiros ranii a spânzur toare.

Amiros ranii a dreptate, amiros
A iubire, amiros i-a neputere
Amiroase Transilvania s rac a rani
i ranii amiros a Înviere.

Amiroase casa lor a prunci
Doisprezece-n irui i pe vatr
Îmbr ca i în epci i sum nici
Gre i gro i ca ni te cruci de piatr .
Amiros ranii-a fluire i-a ploi,
Plaiul amiroase greu a feciorie

Când p mântul spânzur sub cer
De un strop de rou sângerie.

Amiros ranii-a mil ce s-a strâns
An cu an i-a-ncremenit în ar
i din carnea ei a r s rit
Semin ia asta milenar .

Amiros ranii-a busuioc i crini
A ve minte sacre i a nunt ,
Capul lor miroase rupt din rai
i picioarele a nebunie sfânt .

*

(A selectat i consemnat prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

aten ie! cardurile satanice!

“O important parte a <<noii ordini mondiale>> este <<soci etatea f r bani pe in>>.

Prin lucr ri prealabile pentru introducerea c r ilor de credit i C.E.C., cartelelor de telefon, asigurare în caz de boal , benzin etc., care sunt citite electronic, Ilumina ii au preg tit decisiv oamenii. Cu argumentul c pl il e f r numerar sunt mai sigure, mai simple i mai practice, masele pot fi convinse cu succes de avantajele acestui sistem. Acest sistem trebuie doar s fie dus pân la cap t. Îndat ce oamenii vor avea o astfel de cartel electronic , li se va explica faptul c este i mai simplu i mai practic s aib o singur cartel , în locul celor multe.

Aceasta este cartea de debitor, o a a-zis CARTE DE CREDIT PENTRU TOATE, care este deja introdus în Noua Zeeland , Australia i Canada. Acolo exist i alte c r i de credit, cartea de debitor (DEBIT -CARD)fiind deja în circula ie.

Solu ia final este îns tatuarea cu laser. Invizibil pentru ochiul liber, se va tatua un cod cu o raz laser pe mâna dreapt sau pe frunte. Înseamn c acest cod de pe mân este folosit pentr u identificare, ca i cartea de debitor ca mijloc de plat . Codul de pe mân va fi citit cu un scanner i orice informa ie este citit ..

În acest fel chibzuiala nu mai este plan de viitor, ci seriozitate amar . Tatuarea cu laser a fost testat timp de 15 ani în Disneyland. Persoanele care r mâneau mai multe zile aveau posibilitatea s aleag între un abonament sau o tatuare laser pe mâna stâng . Astfel s-a testat cum reac ioneaz oamenii i dac se obi nuiesc în timp cu acest fenomen.

Sunt deja preg tite formulare, la nivel interna ional, cu întrebarea unde vrei s por i codul : F=forehead(frunte) sau H=hand(mân). Acestea sunt teste pentru a obi nui, încet, poporul, înainte de a deveni obliga ie.În Olanda s-a început deja, cu 7 ani în urm , ca celor f r locuin s li se fac un tatuaj laser pe frunte. Poporului i s -a spus c astfel poate fi st vilit criminalitatea, mai ales la Amsterdam. Între timp, tatuarea cu laser a fost introdus , în parte, chiar oficial. Cu argumentul deservirii rapide a oamenilor d e afaceri, în aeroporturile americane au fost instalate aparate speciale, pentru citirea acestei marc ri tatuate invizibile pe mâna dreapt . Iar num rul celor care solicit acest “serviciu” cre te constant, pentru c “timpul cost bani”.

Nu ve i fi sili i neap rat s accepta i aceast tatuare, ci chiar nu ve i avea de ales. Cândva nu vor mai fi primi i banii numerar. Li se va ar ta popoarelor cât de sigure sunt aceste metode. Furtul nu mai este posibil , pentru c acolo unde nu sunt bani, nu se poate terpeli. Orice r uf c tor poate fi g sit prin satelit, iar trecerea ilegal a grani elor nu va mai fi nici ea posibil .

În realitate, este controlul absolut al omului. Gata cu liberul arbitru, fiecare pas pe care îl face i va fi supravegheat, tot ceea ce face i, ce posedea i, ce capital ave i, unde z bovi i, ce cump ra i i ce vinde i - orice informa ie va fi accesibil pentru <<Big Brother>>. În cartea lui Sir George Orwells, 1984, este foarte frumos descris acest sistem sclavagist pl nuit al noii epoci.

În APOCALIPSA lui Ioan 13, 16-18 scrie:

<<... i cu to ii, mici i mari, boga i i s raci, liberi i sclavi, s - i fac un semn pe mâna dreapt sau pe frunte i nimeni s nu cumpere sau s vând dac nu are semnul, adic numele Fiarei sau num rul numelui t u. Ai ci este vorba de în elepciune. Cine are minte, s t lm ceasc numele Animalului, pentru c este num rul unui om i num rul s u este 666>>.

Cifra 6 în Cabala, ca i num rul 6 în cartea tarot (Îndr gosti ii), simbolizeaz ispita, calea de la spirit la materi e, în timp ce cifra 9, cifra în elepciunii, simbolizeaz calea din materie înapoi la spirit.

i indienii din nordul Arizonei au o profe ie:<<Nimeni nu va putea cump ra sau vinde, dac nu are semnul ursului. Când se va vedea acest semn, va veni al treilea m are r zboi.>>

Fiara din acest paragraf este numit , în traducere englez : <<the beast>>. Face i compara ie între urmele ursului i <<Bar-Code>>. (Imagina i-v cum i-a ap rut indianului o viziune cu mai multe sute de ani în urm , în care a v zut, deodat , Bar-Code. Pentru c el nu-i tia numele, descrie c acest semn arat ca urmele ursului când i ascute ghearele).

Modelele de pe produsele comerciale cuprind diverse linii, care dup grosime i distan , reprezint un anumit num r, prin care un anumit produs poate fi identificat dup sistemul binar al cifrelor.

Privi i cele 12 fâ ii scurte duble, ca urmele ghearelor de urs, 6 la stânga i 6 la dreapta(la început au fost 5). Mai sunt TREI mai lungi, în extrema stâng , în extrema dreapt i la mijloc. Dac ale ge i cifra 6 pentru dungile scurte(dou linii sub iri) i le compara i cu cele lungi, ve i vedea c i acestea reprezint tot un 6, doar c nu se afl sub ele. Cele 3 dungii lungi sunt i r mân acelea i pe fiecare Bar -Code din lume, numai cele scurte se schimb . Computerul cite te astfel întotdeauna 666.

Dac nu se schimb ceva radical, în curând nu ve i mai putea cump ra nimic f r Bar -Code. Cândva îl ve i purta i pe mân ori pe frunte.

În plus, cel mai mare computer din lume, la care sunt racordate toate celelalte, se afl la Bruxelles i se nume te “LA BÊTE”(THE BEAST)...

La întrebarea: <<Cum se va proceda ca Bar -Code s fie impus oamenilor?>> - nu e greu de r spuns. În loc s provoace mai multe crize economice mici, bancherii interna ionali vor provoca de aceast dat o criz economic mondial , care va fi cea mai dur din cele existente vreodat . Aceast întâmplare va fi folosit în a a fel, încât s se ridice o valut mondial i o banc mondial absolut controlat - i, în acela i timp, s se introduc exclusiv sistemul de plat f r numerar. i dup ce sistemele bancare ale lumii se vor pr bu i i nu va mai exista alt alternativ , oamenii vor trebui s accepte. Nimic nu va mai fi pl tit cu bani pe în. Singura cale de a evita cartelele i, mai târziu, tatuarea - este s te autoaprovizionezi. S ai ceva aur i argint i s produci ceva (agricultur sau meserie) , pentru a putea schimba pe altceva. De aceea, e neap rat necesar s locuie ti la ar , pentru c existen a independent în ora este ca i imposibil .”

(extras din Jan van Helsing - *Organiza iile secrete i puterea lor în secolul XX* , Alma Tip, 1999)

un elev “n c jît”

CATALOAGELE I BOALA CIORILOR

Doamne Sfinte - au ap rut cataloagele!!! Dup 3 s pt m ni de “dolce farniente”, în care profesorii boscorodeau pe sub nas, pref cându-se, fioro i, c ne tr snesc cu note însp imânt toare i absen e cople itoare - de fapt, desenând, pe caietele lor “personale” - purcelu i...

M rog, avem i un unicat, ceva de “rezerv a ie natural ”: profa de Englez - care chiar ne “articuleaz ”...Fie primit, domni oar - domni oara a dat, (poate) domni oara a luat(nota din “catalogul personal”), fie numele domni oarei binecuvântaaaat!...Amiiin!

Mda, dar ce ne facem, noi, fetele “mo ate”, dac vrem s ne schimb m, un pic, “ficsonomia”? Uite a a, de -un pamplezir - s ne facem p rul - din negru - galben, din galben - vâ n t , i din vâ n t - culoarea vântului turbat... Uite a a, s -i facem o surpriz pân i m micii de-acas - când intr m pe u , mama s ne spun :”S ru’ mâna, doamn , pe cine c uta i dumneavoastr ? Poate v pot fi de vreun folos...” A a ar reac iona m mica de-acas - dar paraleii tia de profesori - i-ai g sit s nu ne recunoasc :”Domni oar , dac te crezi mai interesant i mai de teapt cu p rul sta roz, te rog s ne aju i la tabl , la exerci iul sta de algebr !...”Vede i ce tor ionari avem noi în coal , pe post de profesori? i mai caut Comisia lui Dinescu tor ionari securisto-ceau i ti...Aici, bade Dinescule, aici...Ajutooor!!!

B i boys i b i girls - auzi i la m ndel: vor, profii tia, s mai cump r m i manuale! B i, tia nu este s n to i la capete! Auzi, manuale! Dar, atunci, din ce bani s ne mai lu m coniacul de la orele zece treizeci a.m.? Ha? Ba nu, te-ntreb, a a, ca de la om la persoan ! Zici c mai sunt i elevi cu p rin ii omeri, i n -au bani nici s m nânce o dat , acas - de unde s aib pentru manuale alternative de 2 -3 sute de mii de lei bucata? ... - bine-bine, eu ziceam de coniacul meu... Dar a a-i - de unde, m i ace tia, bani, de unde? Ce, îi facem cu ciocanul, sau cu ciociolinocanul? Vre i s ne vindem trupul pentru un manual? Nu vede i c a sc zut dezastruos pia a prostituiei, c nimic nu-i clar, trasat, legiferat? Ar trebui s faci traseul de ase ori, ca s sco i de-un manual întreg... Nici b nci s spargem nu mai avem ans , c dau faliment, una peste alta... A trecut timpul frumo ilor Buch Cassidy i Sundance Kid...

Buuun - i, s zicem, îi iei manual - cu bani... de pe muncile de var i de sear ... Când vrei i tu, ca tot elevul con tiincios - când te-ascult , s deschizi manualul (ca s afli ce-o fi fost i pe-acolo) - odat i-l auzi pe prof: "Lec ia se-nva acas , nu aici, în clas , sub nasul meu, nesim itule (sau << -o>>, dup caz)!" P i bine, m i... (las , c formulez eu al'dat ...) - unde te treze ti mata? Ce, eu numai de asta am grij , dup ce ies de la coala asta nenorocit ? Dar atunci discotecile ar da faliment i s-ar vinde acolo ceai de ment - barurile ar deveni amintiri, i s-ar instala, pe fostele lor locuri (92, numai în Adjud!) - statui comemorative, pe soclul c rora ar scrie, cu litere de tipar, mari, negre, funeste: "Opre te-te, c l torule, o clip , i suspin (c lacrimi, de unde, dac nu mai e alcool?)! Aici se-mb tau cri , odinioar , în timpul orei de matematic , cele mai celebre creiere cu Alzheimer ale urbei noastre - pân la catastrofa intelectual din nefastul an 2003, când s-au apucat elevii s - i repete lec iile acas ! ine minte, c l torule, i tu s nu faci asta! Cînte te memoria martirilor, jetfi i pe altarul sacru al whiskey-ului i berilor din toat Uniunea European ! Cînte lor! Ve nic amintire! Ve nic prinos de slav eroilor bahici!"

... i parcurile ar fi pustii, i ciorile s-ar roti, întreb tor: "Ce Hiroshim fost-a aici, de nu se mai rup b ncile, sub greutatea mozolului adolescentin?" (ti i, ciorile, de-atâta intelectualitate adjudean , vorbesc, de la o vreme, excesiv de elevat...). i le-ar r spunde, tragic, doar ecoul: "S-au dus, f r întoarcere, vremile acelea de aur! Acum, ei ÎNVA ! Cumplit verb! Cumplit, cumplit!"

O, nu, asta nu se va-ntâmpla, pentru nimic în lume! S ajungem s dezam gim pân i ciorile! V -nchipui i, domnilor profi, ce dezastru ecologic sunte i pe cale s dezl n ui i, cu preten i ile voastre criminale, ca elevii s înve e lec ia acas ? Un dezastru mai ceva ca SIDA: MELANCOLIBUS CIORIBUS - zis i "boala triste ii ciorilor" ! Doamne fere te! Asta ne mai lipsea, dup MELANCOLIBUS ELECTORIBUS CORUPTIONES NASTASES! O, ce co mar! Retro, Satanas!

S vin vacan a! S vin vacan a! Num r toare invers de s pt mâni: 10 - 9-8-7-6-5-... Doamne ajut - i-n semestrul al doilea... om mai vedea noi... se mai rupe samarul, mai crap m garul...

A consemnat "n cazurile": eleva **SIMONA IVAN**, clasa a X-a C

cine sunt i ce vor, de fapt, masonii?(I)

VREMEA MARII CONFRUNT RI

"**Mason**" înseamn membru al Organiza ia Francmasoneriei - cunoscut , mai ales, sub numele de **Masonerie** (de la **maçon=zidar** - c ci organiza ia a fost, într-adev r, într-o etap a ei de evolu ie, organiza ia zidarilor liberi [free=liber+masonerie] - care cuno teau secretele în l rii catedralelor, din Vestul catolic al Evului Mediu - Fran a, în primul rând).

Mul i tineri nici n-au auzit de **Francmasonerie** - de i **aceasta declar c a reu it, deja, din 1989, s impun Guvernul Mondial**. Credem c a venit timpul ca tinerii (cei care, în mod normal, asigur , de milenii, schimbul social i spiritual-constructiv al vechii genera ii) - s tie ce-i a teapt i cu cine se vor confrunta, în urm torii ani - ani cruciali, pentru conforma ia fizic i spiritual a lumii terestre. Ini iem, astfel, prin num rul de azi al revistei noastre, un serial despre aceast misterioas Organiza ie - cu o for de influen are pe care, ea îns i, o socote te **ubicu** (prezent peste tot în lume, în orice moment al istoriei!...) i **de nebiruit**. (Cf. Radu Com nescu i Emilian Dobrescu - *Istoria francmasoneriei*, Tempus, 1992). Sper m ca Francmasoneria s nu

sesizeze minuscula, aproape invizibila noastră revistă (își s-o lovească mortal, așa cum are obiceiul, cu toți cei care vor să afle ori să dezvăluie adevărul...)

“Potrivit lucrării *The Encyclopaedia Britannica*, **Francmasoneria este cea mai vastă societate secretă din lume** (s.red.), răspândindu-se mai cu seamă datorită extinderii Imperiului Britanic, în sec. al XIX-lea. S-au înființat loji masonice chiar și în China, sub auspiciile Marii Loji a Angliei, începând din 1788. Rău-famata societate chineză cunoscută sub numele de *Triade* a apărut ca un Ordin Masonic, împreună cu cel numit *Ordinul Zvasticii*.” (Cf. Jim Marrs, *Guvernarea secretă a lumii*, Samizdat, 2002).

Francmasoneria este organizată în 3 loji fundamentale: Loja Albastră, Ritul de York și Ritul Scoțian - care are un total de 32 de grade de inițiere a membrilor. Cel de-al 33-lea grad, la care se accede numai pe bază de invitații, reprezintă capul omenesc - care se găsește deasupra celor 33 de vertebre ale coloanei vertebrale. Acesta reprezintă cel mai înalt grad al Masoneriei, cunoscut marelui public.

Numai aceleora dintre inițiați care progresează dincolo de cel de-al 33-lea grad li se dezvăluie adevăratele scopuri și secrete ale grupului din care fac parte.” A existat totdeauna o doctrină (masonică) externă elementară și populară, folosită pentru instruirea membrilor care nu sunt pregătiți să primească cunoașterea mai profundă - și totdeauna a existat o doctrină (masonică) interioară avansată, alcătuită din cunoștințe cu caracter mai secret, care a fost rezervată pentru mințile mai <<coapte>>, în tainele cărora erau inițiați doar candidații experți și bine pregătiți, care se ofereau voluntar să participe la studiul său; numai aceștia erau inițiați” - scrie masonul Wilmshurst.

A. R. Epperson, *Noua Ordine Mondială*, Samizdat, 2002: “**Taina Ordinului Masonic este că Lucifer este zeul lor secret.** Poți să o repeți celor din gradele de inițiere 32, 31 și 30 - cu toții ar trebui să păstreze puritatea doctrinei luciferiene.” Da: dacă **Biserica Creștină** spune: *Via Crucis* (= **Calea Crucii, a lui Hristos-Crucea, trebuie urmată de oameni, dacă aceștia vor să se mântuie**) - **Francmasoneria** spune: *Via Lucis-Luciferi* (= **Totul se realizează prin intermediul lui Lucifer**). Se vede treaba că au venit vremurile prorocite de Ioan al *Apocalipsei*, vremuri în care se arată profeții mincinoase - și, în care vremi, oricare dintre oameni trebuie să aleagă între: **Sfânta Cruce a lui Hristos** - sau **Diavolul**. Vremea **Marii Confrunții** a venit. (*Va urma...* dacă se va mai putea...)

prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

miscellanea

*Premiul Nobel pentru Literatură a fost decernat, anul acesta, scriitorului sud-african **JOHN MAXWELL COETZEE**, de ani buni candidat la suprema distincție, alături de alte nume celebre ale literaturii contemporane, precum Salman Rushdie, Ismail Kadare, Antonio Lobos Antunes, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Michel Tournier, Philip Roth, Milorad Pavić. A. S-a născut la Capetown, la 9 februarie 1940, într-o familie de albi afrikanderi (n. red.: buri, urmași coloniilor olandeze, din sec. XVII, în Transvaal și Orange). A studiat, la Londra, informatică și lingvistică, a lucrat ca programator la IBM, iar în 1968 și-a susținut doctoratul la Universitatea din Texas, cu o teză despre Samuel Beckett. În prezent, predă literatura engleză la Universitatea din Capetown.

Din creația sa prodigioasă, amintim:

-*In the Heart of the Country* (În inima inutului), roman, Londra, 1977;

-*Waiting for the Barbarians* (Aptându-i pe barbari), roman, Londra, 1980;

-*Life and Times of Michael K.* (Viața și timpurile lui Michael K.), roman, Londra, 1983;

-*Foe*, roman, Londra, 1986;

-*Age of Iron* (Vârsta de fier), roman, Londra, 1990;

-*The Master of Petersburg* (Maestrul din Petersburg), roman, Londra, 1994;

-*Boyhood: Scenes from Provincial Life* (Copilaria: scene din viața provincială), Londra, 1997;

-*Disgrace* (Dezonoare), Londra, 1999;

-*Youth* (Tinerețe), Londra, 2002.

*Semnalăm trei apariții editoriale:

1-prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** : *EPOPEEA ATLANTIC* (versuri), Editura Corgal Press, Bacău, 2003. Autorul sus-semnalatei cărți a mai publicat: *JURNAL DIN MAREA TEMNI INTERIOARE*, Ed. Axa, Botoani, 1998(versuri); *ROG INOROG*, Ed. Salonul Literar, Focșani, 1998(versuri); *PRIGONI II CAVALERI AI MIELULUI*, Ed. Fundației Culturale Aromâne “Dimândarea Părintească”, București, 2000(critic literară și eseu); *POVESTEA UNUI COLECȚIONAR DE AUDIENȚE*, Ed. Corgal Press, Bacău, 2003(versuri);

2-prof. **FLORIN PARASCHIV**: *ESEURI ANABASICE* (eseuri), Ed. Zedax, Focani, 2003 - care se adaugă altor două volume de eseuri: *TREI EUROPE ÎN ROSTURI I ROSTIRE*, Ed. Salonul literar, 1998 și *ROMÂNIA ÎN DISPERARE TEMPERAT*, Ed. Zedax, 2001. Ultimă apărută carte, aparent un jurnal de lecturi - este, în fapt, o provocare la discuția despre **criza de identitate a europeanului Europei moderne**;

3-**ION RUSU** : *PARTENERIATUL POLIIE-COMUNITATE*, Ed. Pallas, Focani, 2003 (autorul este ef-comandantul Poliiei din Adjud), în care autorul, pe lângă o uilă istorie a Poliiei Române, prezintă cadrul legislativ de funcționare a acesteia.

*A apărut, la Focani, numărul 6 al revistei trimestriale de cultură, literatură și artă *SAECULUM*, avându-l ca editor principal pe prof. **VALERIU ANGHEL**. Pentru prima oară după 1989, prin articolul profesorului și criticului focănean **MIRCEA DINUTZ**, din acest număr, se face o ierarhizare a valorilor literare vrâncene, de după "revoluție", prin articolul "După paisprezece ani..."

*În zilele de 25-26 octombrie, s-a desfășurat, la Focani, *Ediția a 32-a a Salonului Literar Dragosloveni*. Principalul invitat de onoare: maestrul Fănuș Neagu. Solemnitățile s-au desfășurat sub dublul semn: al Vinului și al primilor fulgi de nea (mai exact, al unei ninsori ca-n Andersen...).

Au selectat, semnalat și consemnat prof. **C T LIN MOCANU** și prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**

ce mai mănânc românii(reportaj de la gheana de gunoi)

Îmi spune cineva că "temperatura" poporului nu se ia la vot, ci la...gheana de gunoi: "Zi-mi ce resturi găsești la gunoi, -am să-ți zăc cu cine-ai să votezi", zâmbea cu îneles prietenul meu. Dar eu îi-am spus că și viceversa e valabil: "Spune-mi pe cine ai votat, și-am să-ți spun ce resturi vei găsi la gheana de gunoi". Am uitat să vă spun că prietenul meu e nea Gică, un vagabond (pardon, voiam să spun: un **cetăean responsabil**, vagabond și cu drept de vot), care trăiește din ce găsește, scotocind pe la gheana de gunoi. "Mda, să-ți putea să-ți mătă ceva dreptate, da' e bine să nu înșiți prea mult pe chestia asta" - îmi răspunde nea Gică. "Fi'n'că gunoiu', dă v'o cincă ani - că io scotocesc dă v'o cin' pe - să-o cam fcută jum'ate cât era-nainte...Nu mai găsești cotoare de mere, neam! - mănâcă t' mărut cu tăt cu sâmburi, de foame. Az'nea, când mă duse în eu, ca omu', să iau micu' dejun, n-am găsit la gunoi decât aia, v'o ascuții goale de vops luri, că va ciucal și ciuguli și hă-t-bine, v'o două sacoici cu coji de cartofi - sub âreli, bre, sub âreli, ca pânda de pianjân în ca maramă de ploini! - și v'o cin' pe cutiu de dălea, tii mătă, dă icre cu ceapă, dă la prăvălie" - se lamentă nea Gică. "Adică, ce vrei să zici, nea Gică, că cetăenii îi vopsesc mănăcarea, o vopsesc să pară mănăcare - sau ce?" - încercă eu să-l iau peste picior. "Nu, bre, românii dă az' e fudui, bre - mai bine îi vopsește pe dinafară, decât să-ți umple, pe din untru, burdihanu'. tii chestia cu leopardu'..." "Da' icrele, mă nea Gică, icrele sunt semn de via bun, bre, ce zici mătă?" "Bun pe dracu'", scuipă a scârbă și amar nea Gică - "doar nu crezi că era cutii pentru icre, cu icre". "Cum vine treaba, mă nea Gică? Erau ori nu erau cutii de icre?" "Era, bre, nu 'ce te dai greu de cap az' - da' era cu spumă și prădă la berberit, că nu mai are românii nici bani de castronel, îdă spumuit și spumuiesc cu scuipat." "Aha", mă dumirii eu. "și de ce nu-ți dau drumul la prăvălie să chiuvet, în jos?" "Să nu facă dracu' vrăjii, iară, pe prăvăliile, acolo, jos" - rânji la mine nea Gică. și, vâzându-mă nedumerit, continuă: "Az' nu ești p'făz. Vin alegerile, bre, și s'tem să nu alegă iară pe cine nu trebe..." "O fi...", spusei eu, oftând și când pe gânduri. Plictisitor mai poate fi și nea Gică sta!

Prietenul' lui nea Gică

poeta redacției

Balan Alina-Corina, clasa a IX-a B.: Ai "simire" frumoasă, dar, încă, n-ai suficient meșteug de a-ți convinge cititorul. Mai scrie - scrie mereu, consemnează - și, cât mai clar și mai amănunțit, fiecare mi care a sufletului. Dacă nu te-ajut, ți-i pune piedică - lasă rima de-o parte: versurile albe sunt tot atât de frumoase, cât și cele cu rimă. și, astfel, curând vei izbândi. Adică, te așteptăm, curând, în paginile revistei noastre, la rubrica **Porni luceafărul...**

Boțog Mihai, clasa a IX-a A: "Cea mai frumoasă poezie pe care ai scris-o vreodată" (a a cum consemnezi, tu însuși, în josul paginii) - are câteva scripuri de vis - dar de ce nu unești scripurile într-un **fulger continuu**, numit **poezie**? Sari, atât de dureros, de la splendide versuri, ca următorul: "Atunci voi încerca să-ajung pe pământ, ca o nouă întrupare / din valuri și zădărnici" - la platitudinile jalnice: "Visele mele să prindă iar aripi"... , sau la elucubrațiile penibile: "și-i noaptea, caci soarele își scaldă perdeaua de raze-n adânci(?)"(poate "în adâncuri"...). Evident că ai suflet de poet - dar, pentru Dumnezeu, concentrează-te, adună-te - citește poezie cât mai mult

- înva i oleac de ortografie - i, atunci, dup ce vei realiza acest ritual necesar, bucuo i te vom întâmpina i pr znui ca Poet(“în toat puterea cuvântului”, cum scria Maiorescu despre Eminescu... - p strând, evident, propor iile).

Munteanu Raluca, clasa a X-a C: Nu e r u, dar mai e mult pân s fie i bine. Mai scrie, mai încearc ...Cite te-i pe al ii(pe cei valoro i, în primul rând). Scrie mult, încearc mult...Poate, cândva, se va produce i â nirea sacr - Poezia.

Dasc lu Maria Iuliana, clasa a X-a D: Taie f r mil - din ce scrii, evident. Prea mult umplutur i “ap de ploaie” - i prea pu în miez. Pentru num rul acesta, i -am putut selecta doar dou poezii(*Omul de ghea i Despre via*)), din tot caietul. De fapt, opera iunea de selec ie s-ar fi convenit s-o s vâr e ti tu, nu eu.

Ghini Iuliana, clasa a XI-a C: Ai un talent de-a dreptul vulcanic, stihinic, demiurgic! F r exagerare. Dar, tot f r exagerare - ai i o lene în tine...s te fereasc Dumnezeu Sfântul! Am re inut pentru publicare, în acest num r, poemul, de real i vânjos talent: *Sufletul*. Dar - fii mai generoas , atât cu noi, cât, mai ales, cu tine. P cat s se piard un talent **cu adev rat de excep ie!**

Moscu Mihaela, clasa a IX-a B: Cite te mai mult poezie. Pe undeva (prin p r ile esen iale) , poezia ta seam n cu cea a lui Ion Minulescu - dar, pot s pun pariu (i am anse mari s câ tig) c nu l -ai citit pe Minulescu! Deocamdat , î i public m singura poezie “valid ”, din cele trimise nou : *Plecare*.

Dup umila mea socotin , v-am r spuns tuturor, care a i b tut la poart . **Deci**(cum v place vou s zice i...): citi i toat poezia altora(sau cât mai mult) - i scrie i-v , pe rupte, propria poezie!De fapt, propria literatur - c ci, printre voi, exist i prozatori talenta i.M refer, aici, în primul rând, la **SOFRONE ANA-MARIA**, din clasa a IX-a B. Pe când, în revista noastr , i prima pies de teatru?

ION Z. BARD

*

Editor: **GRUPUL COLAR AGRICOL-ADJUD**

Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Colectivul redac ional: prof. **CATERINA IVA CU**;

prof. **C T LIN MOCANU**;

preot prof. **ION MUNTEANU**;

prof. **ILIE GABRIEL**;

elevi: **VIOLETA ANTON** (clasa a XI-a A);

DIANA BORT (clasa a X-a C);

IULIANA GHINI (clasa a XI-a C);

VERONICA HUMINIUC (clasa a XI-a D);

SIMONA IVAN (clasa a X-a C);

ELENA RUSU (clasa a XI-a C);

FLORIN BÂRA (clasa a XI-a A);

SILVIU BOBEIC (clasa a XI-a B).

Grafica: **VIOLETA ANTON** (clasa a XI-a A), **SILVIU BOBEIC** (clasa a XI-a B).

Redactare computerizat : prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**.

Tehnoredactare: prof. **GABRIELA PU CA** .

Adresa redac iei: Adjud, strada Republicii, nr. 107, etajul I, camera 1; tel. 640.681 - Pre ul: 30.000 lei

ISSN 1841 - 4907

